

Spirituele muurkrant

Een bonte mengeling van Spirituele en religieuze verhalen.
Met actualiteiten over bestuur, gezondheid, zingeving, educatie, kunsten en wetenschappen.

Dikwijls serieus, soms met een lach en ook wel met (zelf)spot.

muurkrant nr 21,
jaargang 4
augustus 2016

Uitgave van de Levensboom,
Centrum voor Spiritualiteit,
Meditatie en Westerse Mystiek.

Voor velen van u zit de vakantie er al weer op. Weer terug in het ‘gewone’ doen zal ook u, beste lezer, ongetwijfeld weer reikhalzend uitkijken naar de nieuwe Spirituele Muurkrant. Het heeft wel even geduurd, maar toch is het weer gelukt om Muurkrant nr 21 ter perse te laten gaan.

Zoals al eerder is opgemerkt, houden we ons niet meer aan een thema, maar laten de geest waaien waarheen hij wil. Deze keer heeft dit waaien iets opgeleverd in de richting van meditatie en contemplatie op de dood, en ook over het sterven van ikken, vooral de ikken van de emoties.

Chopin speelt daarin een verrassende rol, maar ook Meister Eckhart wordt indringend ten tonele gevoerd, zoals dat ook geldt voor Boeddha. In een aantal artikelen wordt het doodgaan zelf besproken; wordt u iets verteld over Chopin en hoe hij zijn emoties verwerkt heeft in zijn muziek; hoe de Boeddhist omgaat met moeilijk te hanteren en zware emoties; hoe Meister Eckhart ons leidt in het zoeken naar de weg der ‘Gelassenheit’ en hoe deze weg ons wil brengen naar Niemand.

Verrassend is ook de inhoud van de rubriek ‘Gezondheid’ met immer weer merkwaardige verhalen over een andere manier van omgaan met je lijf, als daar wat mis mee is. Deze keer gaat het over MMS, een mogelijk alternatief o.a. voor de bestrijding van tumoren.

Muurkrant nr 21 wordt afgesloten met Emanuel Swedenborg die de hoofdrol speelt in een nieuw boek, uitgegeven door het Swedenborg Boekhuis.

De redactie wenst al onze trouwe lezers een goed begin van de rest van dit jaar onder het motto:
Today is the first day of the rest of your life...

De redactie .

Teteringen, augustus 2016

Inhoudsopgave

Van de redactie	2
Chopin en de wanhoop ,	4
Hoe muziek ons zuiveringsproces kan ondersteunen Muziek wordt meestal passief ondergaan, maar kan ook bewust gebruikt worden om het spirituele zuiveringsproces te ondersteunen. Paul Boersma vertelt van zijn ervaringen op dit gebied met een componist waarvoor hij een zwak heeft.	
God is niemand, ik ben niemand	10
Een artikel over eenwording met de Schepper, o.a. gebaseerd op ‘van God houden als van Niemand’ door Meister Eckhart. Is dit blasfemie, of gaat het over diepzinnige ervaringen die Meister Eckhart kan oproepen bij zijn lezers? Door Evert Wagenaar.	
Over doodgaan en het verblijf in de astrale wereld	18
Veel mensen willen graag weten wat er gebeurt wanneer ze doodgaan en gestorven zijn. Zij die niet in een hiernamaals geloven halen hun schouders op over deze vraag; ‘niet relevant’, vinden ze; het lichaam is wat ik ben en wanneer dat lichaam dood is, is er niets meer over dan de herinnering bij degenen die mij gekend hebben in hun leven. Weer anderen zeggen dat ze over een leven na de dood niet (willen) nadenken, en zeggen dan vaak dat ze het wel zullen zien wanneer het zover is. Door Evert Wagenaar.	
Hoe om te gaan met zware emoties?	28
Paul Boersma beschrijft in het kort de twee principieel verschillende manieren waarop in het klassieke boeddhisme de zuivering der emoties ter hand wordt genomen: hoe de wereldse en de duistere emoties langzamerhand hun kracht ontnomen kan worden.	
Over kwetsbaarheid, onmacht, loslaten, aanvaarden en ‘Gelassenheit’	31
Wanneer je je kwetsbaar en machteloos voelt ben je een ‘loser’. Dit artikel gaat over ‘Gelassenheit’ een begrip dat o.a door Meister Eckhart gebruikt wordt in zijn Preken. ‘Gelassenheit’ maakt de mens toegankelijk voor de genade van God. Door Evert Wagenaar.	
MMS, een alternatief middel ter bestrijding van allerlei ziekteverwekkers en tumoren	37
Onbekend maakt onbemind, maar in het geval van MMS zou dat wel eens en vergissing kunnen zijn. Door Evert Wagenaar.	
Boekbespreking	41
BIJNA–DOOD–ERVARINGEN in het licht van Swedenborgs getuigenis Door Guus Janssens, Swedenborg Boekhuis.	

Chopin en de wanhoop

Hoe muziek ons zuiveringsproces kan ondersteunen

Muziek wordt meestal passief ondergaan, maar kan ook bewust gebruikt worden om het spirituele zuiveringsproces te ondersteunen. Paul Boersma vertelt van zijn ervaringen op dit gebied met een componist waarvoor hij een zwak heeft.

Het is boeddhistische monniken niet alleen verboden om te dansen, maar ook om naar muziek te luisteren. Beide zaken worden kennelijk als niet bevorderlijk op het pad van de Boeddha beschouwd. Deze visie is karakteristiek voor het boeddhisme, maar niet voor alle spirituele tradities: in het Perzische soefisme bijvoorbeeld hebben dans en muziek beide een plaats. Het verbod is dus niet absoluut geldig, maar verdient wel ons respect, want iedere traditie heeft zijn eigen economie van middelen, probeert met zo weinig mogelijk middelen zo direct mogelijk het spirituele doel te bereiken. Het boeddhisme ziet in al het zintuiglijke vooral de verleiding en stelt – als elke monnikenreligie – zijn spirituele reizigers zo weinig mogelijk bloot aan het gevaar van hechting aan het zintuiglijke. De andere kant ervan – de schoonheid die de geest kan verheffen – speelt op het pad van de Boeddha geen rol.

Als praktiserend lekenboeddhist en als iemand die graag andere spirituele tradities bestudeert, heb ik me de vraag gesteld hoe muziek een hindernis of een hulpmiddel op het spirituele pad kan zijn. Invloed van de muziek doet zich vooral op het terrein van de emoties gelden. In boeddhistische termen kan de vraag daarom ook als volgt gesteld worden: in hoeverre worden tijdens het beleven van muziek de heilzame emoties (dankbaarheid, devotie, onvoorwaardelijke liefde, spirituele vreugde) bevorderd en in hoeverre de onheilzame emoties (degene die op begeerte en afkeer zijn gebaseerd) tot rust gebracht? In algemene termen: wat is de invloed van muziek op het emotionele zuiveringsproces dat de mens die op weg is naar God of het Absolute, noodzakelijk ondergaat?

De spirituele tradities die van muziek gebruik maken, doen dat vooral door de positieve emoties op te wekken, niet door de negatieve emoties te beteugelen of te verwijderen. In de Benedictijner kloosters was muziek een dagelijks en effectief middel om devotie op te wekken. De monniken zongen om God te loven, en dus de geest op God te richten. Voor de pythagoreeërs was muziek een essentieel onderdeel van het spirituele pad: de muziek legde contact met de harmonie der hogere sferen. De pythagorese muziektheorie werd door de middeleeuwse monniken geërfd. Gregoriaanse gezangen wekken

een rustige devotie sfeer die het gebed ondersteunt. Het opzettelijk ten gehore brengen van muziek die wereldse gevoelens uitdrukt is voor zover ik weet door geen spirituele traditie toegepast. Betekent dit dat het ten gehore brengen van uitdrukkingen van onheilzame emoties altijd een negatief effect op de geestelijke ontwikkeling heeft?

Deze vraag wordt dringend wanneer we naar de ontwikkeling van de westerse muziek kijken. Ik wil het niet hebben over popmuziek, blues en jazz, die overduidelijk heftige negatieve emoties uitdrukken, maar over dat toonbeeld van beschaving dat de klassieke muziek is. Het is onmiskenbaar dat in de klassieke muziek vanaf de negentiende eeuw steeds vaker 'onheilzame emoties' (in de boeddhistische zin van het woord) worden uitgedrukt. Het ligt voor de hand hier 'cultuurpessimistische' beschouwingen aan te koppelen, temeer daar een soortgelijke trend in de beeldende kunst heeft plaats gevonden en er een duidelijk verband bestaat met het afnemen van de invloed van het christendom op cultuur en samenleving. Men kan ook aanvoeren dat onheilzame emoties er altijd zijn geweest, maar dat het verspreiden van uitdrukkingen van onheilzame emoties door een culturele elite een geheel nieuw verschijnsel is.

'Cultuurpessimisme' is sinds de eeuwwisseling in Nederland niet meer taboe, maar nog steeds niet erg geliefd. Het wordt door velen als spelbederf ervaren: als een bederven van de prettige illusie dat onze huidige cultuur de uitkomst is van eeuwen vooruitgang. Wie objectief en met een oog voor spiritualiteit naar de westerse cultuur kijkt, moet inderdaad vaststellen dat deze al eeuwen in verval is. Daarover wil ik het nu echter niet hebben. Ik wil me beperken tot het effect van muziek die negatieve emoties uitdrukt. In de meeste gevallen zal deze muziek een negatief spiritueel en moreel effect hebben. Daarom is de bovengenoemde trend in de klassieke muziek wel degelijk een aanwijzing voor een bedenkelijk beschavingspeil. Maar uitdrukkingen van negatieve emoties leiden niet noodzakelijk in alle gevallen tot meer negatieve emoties en meer negatief gedrag. Ze kunnen ook een zuiverende werking hebben, maar alleen als ze met volle aandacht worden verbonden. Ze kunnen een startpunt vormen voor contemplatie op de emoties. En de contemplatie heeft altijd een zuiverende werking, zoals ik in een ander muurkrant-artikel betoog.

Reeds Aristoteles wees op de zuiverende werking die het bijwonen van een tragedie op de toeschouwers kon en behoorde te hebben. Dat zijn catharsis-theorie, na eerst een aanzienlijke invloed op de Europese cultuur uitgeoefend te hebben, de laatste eeuwen een museumstuk is geworden, is een aanwijzing te meer dat het met deze cultuur niet de goede kant opgaat. De zuivering die de boeddhist op het oog heeft is overigens nog grondiger dan de Aristotelische: de meeste toeschouwers bij een tragedie komen niet tot echte contemplatie, d.w.z. niet tot een volledig bewustzijn van hun emoties. Maar ook het ontladen van onbewuste emoties heeft een zuiverende werking. Bovendien kan de boven de drempel van het bewustzijn gehaalde negatieve emotie, bijvoorbeeld verdriet, angst of wanhoop, niet langer in het geniep zijn ondermijnende invloed uitoefenen, maar zal zij zich steeds vaker laten zien en zo voorwerp van verdergaande zuivering worden.

Of we het nu over de catharsis van Aristoteles of over de zuivering door contemplatie hebben, het principe is hetzelfde: bewustzijn van negatieve gevoelens heeft een zuiverend effect. Passen we dit principe toe op het luisteren naar muziek, dan kan zelfs de vreselijkste muziek, bijvoorbeeld muziek vol wanhoop en agressie zoals we veel in de popmuziek tegenkomen, gebruikt worden als middel om de emoties te zuiveren. De muziek dient alleen maar om de betreffende negatieve emotie bij zichzelf op te roepen. (Wel is het verstandig hier goed te doseren, want de negatieve uitwerking van de muziek kan voor gevoelige naturen overweldigend zijn.) Zo bezien maakt het niets uit, welke muziek beluisterd wordt. Maar dat geldt eigenlijk alleen voor mensen die vorderingen in het ontwikkelen van hun bewustzijn hebben gemaakt. Voor de meeste mensen is dit schone theorie en is de praktijk heel anders. Zelfs voor mensen die een bewustzijnsontwikkeling hebben meegemaakt is volledige contemplatie op de emoties tijdens het luisteren van muziek moeilijk, en wel om twee redenen: ten eerste omdat de tijd ontbreekt om lang bij de emotie stil te staan, zolang men de muziek wil blijven volgen, ten tweede omdat muziek betekenis makende verbindingen tussen bewustzijnsmomenten veronderstelt en zo een abstract, niet aan vergankelijkheid onderworpen object voor het bewustzijn is (in Theravada-termen: *sañña*, perceptie). Bij onbewuste mensen – dus het merendeel der mensen – wordt de onheilzame emotie door de muziek meestal niet gezuiverd en overwonnen, maar juist gevoed en bestendig. Zij blijven erin hangen. Dit kan anders worden, als zij door de componist worden uitgenodigd tot bewustwording of contemplatie.

Of de componist of bedenker inderdaad zo'n ondersteunende rol kan hebben, hangt allereerst af van de vraag in hoeverre deze zelf tot een contemplatieve houding heeft kunnen komen. Als hem dat is gelukt, wordt het makkelijker deze houding bij de luisteraar teweeg te brengen. De afstandelijkheid van de bedenker bevordert de afstandelijkheid van de luisteraar, kan hoorbaar worden, ook al merkt niet iedereen het op. Dus de vraag wordt belangrijk: hoe is de houding van de componist tegenover de onheilzame emoties? Is hij zich ervan bewust of oefenen ze zonder zijn weten hun invloed uit? Probeert hij ze te overwinnen of is hij slachtoffer? Wil hij de negatieve gevolgen ervan tonen of verheerlijkt hij ze? Worden ze opgenomen in een grotere samenhang of geïsoleerd getoond? Hoe meer het eerste van deze tegengestelde paren geldt, des te meer kans dat zijn muziek contemplatiever wordt.

Nu zou men kunnen zeggen dat het scheppen van de muziek op zich al een soort contemplatie inhoudt. Er is immers voor het componeren een verhoogde staat van bewustzijn vereist, en deze zal waarschijnlijk ook de emoties betreffen. Daar zit een kern van waarheid in, vooral waar het de klassieke muziek betreft, maar deze verhoogde staat kan in verschillende mate doorwerken in het eindproduct. Hoe dan ook, wie kennis neemt van het leven van de grote componisten, ontdekt dat zij in hun persoonlijke leven de onheilzame emoties nog lang niet overwonnen hadden. De zuivering die van het componeren uitgaat is daarvoor blijkbaar niet sterk genoeg.

Het invlechten van sterk negatieve emoties in de klassieke muziek begon ongeveer met Beethoven, maar hij was zich nog bewust van de hiërarchie der emoties en liet de duistere emoties meestal opgevolgd worden door de positieve. Latere componisten hielden zich niet hieraan en het is zeer de vraag of zij zich wel bewust waren van het mogelijk schadelijke karakter van de emoties in hun werken. Ik wil nu het werk van een van de grootste componisten in het licht van bovenstaande overwegingen beschouwen, een componist bij wie de heilzame en onheilzame geestestoestanden op wonderbaarlijke wijze aaneengeregen worden: Frederic Chopin (1810-1849). Zijn werk is van een grote muzikale kracht, heeft poëtische kwaliteit en is tamelijk overzichtelijk, niet alleen vanwege de beperkte omvang, maar ook omdat het bijna uitsluitend muziek voor piano betreft. Ik heb een zwak voor deze gekwelde kunstenaar, en vraag me wel eens af of ik daar wel aan moet toegeven. Want – denk ik dan – zijn zijn pianowerken niet verbloemde pijlen – dingen die er mooi uitzien, maar verborgen ellende bevatten –, waarvoor de Dhammapada waarschuwt?

De nocturnes van Chopin zijn geen muziek om op te zwijmelen, ook niet in het zeldzame geval dat de liefdesnacht wordt bezongen zoals in de fraaie achtste (Op. 27 no 2). Zelfs een tempoaanduiding als Lento (langzaam) is geen garantie dat de argeloze luisteraar niet door zware emoties wordt overvallen. De dertiende nocturne (Op. 48 No 1) is een mooi voorbeeld van het bovengenoemde Beethoven-recept: na de duistere emoties krijgen de wilskracht en de energie de overhand. Het begin wekt dubbelzinnige gevoelens:

de linkerhand klinkt aarzelend en onheilspellend, de rechter speelt langzaam de mooie hoofdmelodie. De rechterhand lijkt te winnen, maar in het middendeel wordt toch weer een spanning opgebouwd, waarna dreigende roffels die elkaar in snel tempo opvolgen voor een onveilig gevoel zorgen. Na een theateraal hoogtepunt, barst de hoofdmelodie opnieuw los, maar nu speelt de linkerhand niet onheilspellend langzaam, maar energiek vlot: de roffels die daarvoor zo dreigend waren zijn omgebogen tot een montere begeleiding van de lange hoofdmelodie. Er is maar een conclusie mogelijk: de negatieve emoties zijn overwonnen en getransformeerd; de hoofdpersoon is bevrijd. Ik heb hier de uitvoering van de onvergelykelijke Maria João Pires gevolgd, bij mijn weten de beste uitvoering van de nocturnes die er momenteel is. Niet alleen brengt zij zeer subtiele gevoelens aan, maar ook heeft zij oog voor de poëtische wisselingen van de emoties.

Maar in het werk van Chopin is er niet altijd een happy ending. In zijn Ballade nr. 1 worden (heilzame) sereniteit, tederheid en wilskracht afgewisseld met (onheilzame) hartstocht, chaos, wanhoop en gejaagdheid. De strijd tussen de heilzame en onheilzame

emoties eindigt onbeslist. Nooit verkrijgt de sereniteit de overhand. Telkens wanneer zij aan het woord is sluipen de onheilzame emoties weer binnen. Het theatrale en bizarre slot is met dit ‘onbeslist’ in overeenstemming: hier heeft het goede niet overwonnen. Veel werken van Chopin kennen een driedeling, waarbij de chaos en de duisternis in het middendeel optreedt. Dan kan afgesloten worden in harmonie. Maar dat geldt niet voor alle werken met een driedeling. De polonaise Opus 44,

die in het eerste en derde deel de verschrikkingen van de Poolse nederlaag in de oorlog met Rusland verklankt, heeft als middendeel een mazurka van grotere tederheid en gelukzaligheid: hier wenkt het bovenaardse geluk. De duistere emoties zijn wel ingeklemd in de beroemde Regendrup-prelude (Op 28, Prelude No 15), die de angst en de ongerustheid als thema heeft. Chopin schreef haar in een klooster op Mallorca, toen hij angstig wachtte op de terugkeer van zijn vriendin, die bij een uitstapje door hevige onweer was overvallen. Het onheilspellende middendeel wordt voorafgegaan door een teder, peinzend en rustig voorstuk en gevolgd door een diepe rust.

Chopin heeft een leven vol kwellingen gehad. Langdurige gelijkmoedigheid is hem niet vergund geweest. Hij kon geen concertpianist worden vanwege zijn angst voor het publiek, was op zijn best in besloten (adellijke) kring. Dat hij zijn emoties bij het componeren niet de baas was, blijkt uit de mededeling van zijn huisgenoten, die hem lijkebleek en onder het angstzweet aantreffen na het schrijven van zijn Regendrup-prelude. Ook tijdens het spelen werd hij soms zo door emoties aangegrepen, dat hij moest stoppen. Dit gebeurde vooral vaak bij het uitvoeren van zijn tweede sonate (die de bekende treurmars als derde deel heeft). Sommige mensen maakten daar misbruik van: als ze vonden dat de avond lang genoeg geduurd had, vroegen ze hem deze tweede sonate te spelen. Wie zijn biografie leest krijgt de indruk van een overgevoelige man die zich ternauwernood in het leven staande kon houden. Hij was zeer werelds, had geen belangstelling voor religie, ook al was hij de priester aan zijn sterfbed wel dankbaar: ‘Je hebt voorkomen dat ik als een varken zou sterven.’

Toch is deze weinig spirituele man, die zijn eigen emoties niet de baas kon, een van de beste componisten om te beluisteren als men op de ongezonde, negatieve of duistere emoties wil contempleren. Hoewel hij zich niet altijd houdt aan de bovengenoemde Beethoven-regel, is het wel zo dat bij Chopin de onheilzame emotie nooit alleen, zonder haar tegendeel, optreedt. Een goudmijn van verklankte onheilzame emoties die zich ter contemplatie aanbieden is zijn serie preludes (Opus 28). Ik geef hier een opsomming van

mogelijke contemplatieobjecten. Prelude 2: angst en droefenis. Prelude 5: onzekerheid en onrust. Prelude 8: radeloosheid en wanhoop. Prelude 13: droefenis om een zwaar verlies. Prelude 18: een soort zelfmoord: eerst onrust, dan gewelddadigheid, climax en stilte. Prelude 22: nerveus ongeduld. Om tegenwicht te bieden noem ik ook enkele meer positieve emoties. Prelude 1: popelen om de geliefde weer te zien. Prelude 3: vrolijkheid bij het zien van iets moois. Prelude 7: het hart opent zich voor lieflijkheid en elegantie. Prelude 17: prille liefde, de muziek trekt het hart open. Prelude 19: innig geluk

Hilversum, augustus 2016

NOCTURNE
Komponiert 1830/31 Opus 9 Nr. 2

Andante $\text{♩} = 132$

espress. dolce

The image displays a page of musical notation for Chopin's Nocturne Op. 9 No. 2. The score is written in F major and 3/4 time, marked 'Andante' with a tempo of 132 beats per minute. The notation includes treble and bass staves with various musical notations such as slurs, ornaments, and dynamic markings like *espress. dolce*, *p*, *pp*, *poco rit.*, *a tempo*, *poco rallent.*, and *fz*. A central, rounded rectangular inset features a painting of a 19th-century parlor scene. In the painting, a man in a dark suit sits at a grand piano, playing. A woman in a light-colored dress stands near the piano, and another woman in a blue dress sits in the foreground. The room is elegantly furnished with a patterned carpet, a bust, and framed portraits on the wall.

Verveelfaligingen jeglicher Art sind gesetzlich verboten.

God is niemand, ik ben niemand

Door Evert Wagenaar

Inleiding.

‘Van God houden als van niemand’ is de titel van een van de Nederlandstalige boeken, die vertalingen van de werken van Meister Eckhart (Dominicaan, 1260-1328) bevatten. Het boek laat ons kennis maken met een aantal van Eckhart’s ‘Predigten’, een verzameling van preken die Eckhart gedurende zijn leven heeft gegeven aan allerlei toehoorders, meestal monniken en nonnen. Eckhart was o.a. Provinciaal Dominicaan en werd later ook Vicaris Generaal van de orde en hij had als zodanig een enorm arbeidsgebied in de noordelijke en westelijke Duitse landen inclusief Nederland, waarin hij verantwoordelijk was voor het wel en wee van alle Dominicaanse kloosters. Hij reisde dus veel en onder vaak moeilijke omstandigheden, hetgeen hem er niet van weerhield om op buitengewone indringende wijze zijn religieuze boodschappen over te dragen.

Meister Eckhart werd geboren in de buurt van Erfort, waar hij ook studeerde. Later studeerde hij eveneens aan de Sorbonne te Paris, destijds het meest geleerde centrum van Europa, waar hij niet alleen benoemd werd tot Magister, maar ook een gevierd professor was in de Filosofie en Godgeleerdheid. Eckhart was een bijzonder en buitengewoon geleerd mens die zijn uiterst interessante inzichten in de betekenis van heilige geschriften op bijzondere wijze wist uit te dragen. Zijn inzichten werden uiteraard lang niet door iedereen gedeeld en zo gebeurde het dat hij ter verantwoording werd geroepen door de toenmalige paus Clemens V, die in Avignon resideerde. In feite werd hij door deze paus veroordeeld, maar Eckhart wilde zijn veroordeling aanvechten en ondernam dan ook de reis naar Avignon, vast besloten zijn standpunten op de juiste wijze te kunnen toelichten. Helaas stierf hij ergens in Avignon waar hij zich ter beschikking had gehouden voor de paus in verband met zijn proces. Uiteindelijk werden 28 uitspraken van de 150 waarvoor Eckhart werd aangeklaagd, ten laste gelegd en werd hij na zijn dood alsnog veroordeeld.

Eckhart is een mysticus, dat lijkt voor mij geen twijfel. In al zijn leerstellingen, preken en geschriften, benadrukt Eckhart het grote belang van het verkrijgen van eigen inzichten en ervaringen als doel van het bestuderen van heilige geschriften. Natuurlijk is Eckhart ook te beschouwen als filosoof en als theoloog, maar wanneer je het alleen daarop houdt, dan mis je de echte bedoeling en de essentie van al Eckhart’s werken.

‘Laat God in je werkzaam zijn’ is voor mij de meest indringende uitspraak van deze Grote Meester en Mysticus, een uitspraak die helemaal de essentie weergeeft van zijn bedoelingen..

‘God is niemand’ en dat klinkt in menig oor als blasfemie.

God is persoon, en volgens de uitspraak van de kerk is God zelfs drie personen. Drie personen, die een eenheid vormen en dus innig verbonden zijn, maar niettemin toch voorgesteld worden als drie personen, Vader, Zoon en heilige Geest.

Zonder Vader is er geen Zoon, zonder Zoon is er geen Vader en alle twee zijn zij volkomen afhankelijk van de heilige Geest. Ze zijn ‘personen’ en het kenmerk daarvan is dat ze in relatie zijn. Zodra er sprake is van een relatie, is er sprake van persoon-zijn. In de relatie van de heilige Triniteit tussen de Vader en de Zoon en de heilige Geest gaat het - zoals meestal wordt gedacht en ook gezegd door de kerk – om die innige en onverbreekelijke relatie tussen deze drie, maar in dit artikel ‘van God houden als van niemand’ wordt de vraag gesteld of ook de mens in deze relatie een rol speelt en welke deze dan kan zijn. De mens als vierde persoon, klopt dit en kan het dan zijn dat de heilige Triniteit van die vierde relatie afhankelijk is?

Om deze veronderstelling op de juiste manier te benaderen moeten wij wel altijd uitgaan van het feit dat deze dingen op verschillende niveaus van werkelijkheid beschouwd kunnen worden. In de meeste esoterische verhalen wordt uitgegaan van drie niveaus (of domeinen) van werkelijkheid:

Het domein van de Creatie, overeenkomende met Plato’s wereld van de Ideeën, de gedachten van God, gedachten waarmee Hij de schepping begint.

Het domein van de Essenties, overeenkomend met de Mundus Imaginalis, de wereld waarin de gedachten van God vormen (beelden) krijgen.

Het domein van het Handelen, waarin deze beelden een materiële (aardse) vorm krijgen.

Het is in deze laatste wereld, het domein van het Handelen, waarin wij als (zichtbare en ervaarbare) mensen leven en bestaan; leven als lichaam en als persoonlijkheid, met onze gevoelens, emoties en gedachten.

Wanneer er in ons ook een Ziel tot ontwikkeling wordt gebracht dan bevindt deze Ziel zich in het domein van de Beelden, de Mundus Imaginalis dus. Wanneer dat plaatsvindt is de mens Gods beeld en gelijkenis geworden.

De mens is een geschapen wezen, geschapen om dat beeld en gelijkenis te zijn, zo wordt ons verteld in Genesis I, vers 26: *: en God zegt: laat ons de mens maken naar ons beeld en als onze gelijkenis....*

Dat beeld en die gelijkenis bevinden zich als ‘gedachte van God’ in het domein van de Creatie en zij hebben de vorm als van een zaadje, een zaadje dat – net als God zelf – ongeboren is, maar nog wel tot ontwikkeling gebracht moet worden. Daarmee is het doel van het menselijke bestaan vastgelegd: wij moeten in ons leven dit zaadje tot ontwikkeling brengen en dat kunnen we alleen als onze persoonlijkheid ontvankelijk is geworden.

Wanneer wij dat doen, wanneer onze persoonlijkheid tot ontvankelijkheid is gekomen, brengen wij God tot bestaan in onze domeinen, t.w. het domein van de Essenties en het domein het Handelen.

Eckhart heeft deze opdracht van God aan de mens zeer goed begrepen en al zijn verhalen, traktaten en preken zijn er op gericht ons dat duidelijk te maken en tegelijk ons aan te geven hoe wij deze taak moeten uitvoeren.

Wanneer Eckhart ons dan zegt dat God niemand is moet men zich eerst afvragen wat hij daar dan mee bedoelt. Bedoelt hij dat God niet bestaat? Als hij dat zou bedoelen, dan is het niet mogelijk om van die niet-bestaande God te houden. Maar dat is toch wat hij zegt: ‘van God houden als van niemand’. Eckhart kan dus niet een voorganger zijn geweest van sommige dominees die twijfelen aan het bestaan van God en zeker niet van die dominees die dat werkelijk menen en daarover dikke theologische boeken schrijven. Nee, Eckhart is zeker geen godloochenaar, integendeel.

Maar wat bedoelt hij dan wel?

Houden van betekent een relatie aangaan, en wel een zeer bijzondere, namelijk een liefdesrelatie. En hij stelt ook dat het de taak is van de mens om die relatie met God aan te gaan. Maar dan komt de vraag op: wat verstaat hij onder ‘mens’? Gaat het over de mens zoals wij die om ons heen zien en kennen en zoals we zelf zijn? Of gaat het over iets anders, een bijzondere mens, een filosoof misschien, of een theoloog?

Om over deze vragen een helder beeld te verkrijgen moeten we niet alleen proberen te begrijpen wat Eckhart onder ‘mens’ verstaat, maar ook wat hij onder ‘God’ verstaat.

Om juist met deze vraag te beginnen, blijkt dat hij onderscheid maakt tussen ‘God’ en ‘de Godheid’.

God is greater than God

-- Meister Eckhart --

Voor Eckhart is ‘God’ niets anders dan de Zoon en ziet hij de Vader als ‘de Godheid’. Met de Zoon kan een relatie worden aangegaan, maar met de Vader kan dat niet omdat de Vader ‘Niemand’ is. Eckhart volgt hiermee de Neoplatonisten, met name Plotinus en ook Pseudo-Dionysius de Aeropagiet is in dezen zijn leidsman.

Het gaat over de zogenaamde ‘negatieve Theologie’, waarbij God vormloos is, en

de Bron is van alles. Het niet-bestaan van God is een diepzinnig onderwerp waarbij geprobeerd wordt dat wat niet bestaat toch onder een begrip te plaatsen. Zo kennen we de woorden die Jacob Boehme eeuwen later gebruikte om die niet- bestaande Godheid uit te drukken. Hij gebruikt dan het begrip 'Ungrund'. In de Kabbalah zien we iets degelijks vermeld worden: 'En Soph', hetgeen letterlijk 'zonder grens' betekent. Vooral deze laatste term kan zeer misleidend zijn, omdat wij direct de neiging hebben te denken aan iets dat grenzeloos groot is. Maar 'zonder grens' of 'grenzeloos' betekent hier echt: *geen* grens. En iets dat geen grens heeft is vormloos en bestaat dus niet. Neem als voorbeeld de gedachte, voortgebracht door het denken. Die heeft vorm, een grens; ik denk altijd 'aan iets' dus bestaat het. Grenzeloos betekent dus iets dat in elk geval boven de gedachten staat, een soort oerstand, maar dan zonder stand; een niet voor te stellen oer. Buitengewoon lastig dus is dit onderwerp, een onderwerp dat al sinds onheuglijke tijden de mensheid bezighoudt

'De Godheid' is dus een uitdrukking die alleen gebruikt moet worden om het niet-bestaan uit te drukken. Dit niet-bestaan is de Ongrond, de Bron van alle bestaan en wordt daarom ook 'de Ene' genoemd, de Ene waaruit alles, dus ook de Schepper, voort komt. Een prachtig onderwerp voor theologen en andere buitengewoon knappe koppen dus, die naar hartenlust kunnen filosoferen over het niet-bestaan waaruit de Schepper voort komt, die dus noodzakelijkerwijs aan het scheppen vooraf gaat; diep theologische gedachten, meningen, strijd...

Maar we kunnen dit alles ook wat simpeler neerzetten; En dan denk ik met name aan het niveau van het Handelen en van de Essenties, niveaus waarop de dingen ook voor de gewone mens erfahrbaar zijn.

Wie anders kan God op deze niveaus uit het niet-bestaan trekken en tot bestaan brengen dan de mens, die immers daartoe is geschapen?.

Op de zesde dag schiep God de mens als zijn beeld en zijn gelijkenis. (Genesis I, vers. ...) *Hieruit volgt dat wanneer de mens deze taak niet op zich neemt, God niet tot bestaan kan komen. Je zou dan kunnen zeggen dat op deze niveaus net zo goed gesproken kan worden over Ongrond, En Soph en Niet-Bestaan. Opeens wordt daarmee alles veel minder abstract, komt dichterbij en wordt de rol van de mens zo duidelijk: Ongrond, En Soph en Niet-Bestaan bevinden zich in ons en daar moeten wij zelf mee aan de slag!*

Uiteraard kan men daar tegen inbrengen dat andere mensen dat wel doen en dus brengen *zij* God tot bestaan. Dat is juist, maar voor de ontkenner, de atheïst en andere twijfelaars, geldt dat God niet bestaat en dan is dat in hun leven zo. Het niet-bestaan van God hangt in deze context gezien af van de mens. Voor deze mens, de ontkenner, is God *niet* Schepper en dus is deze mens in feite ongeschapen, een door het toeval ontstane levensvorm...

Dat klinkt allemaal zeer heftig en dat is ook zo. De mens die het bestaan van God ontkent of – wat vaker voorkomt – eenvoudig niet de moeite neemt over dit vraagstuk na te denken, is in onze termen gesproken een ongeschapen mens en daarmee een dode mens.

Zo wordt deze mens ook genoemd in de heilige boeken, zoals de Bijbel. Uiteraard kan men daar tegen in brengen dat alles toch uiteindelijk geschapen is: de natuur, de bomen, de dieren en het dier ‘de mens’. Zeker is dat zo, maar de mens is niet zomaar geschapen, hij/zij wordt geschapen op de zesde dag.

Op die dag zegt God: *laat ons de mens maken naar ons beeld en onze gelijkenis... Met andere woorden: pas wanneer de mens dat is geworden, beeld en gelijkenis van God, dan pas is hij mens. Hierboven is al aangeduid dat dit beeld en deze gelijkenis behoren tot het domein van de Essenties, de Mundus Imaginalis. Dat domein is de verblijfplaats van de Ziel en daarmee wordt niets anders gezegd dan dat de mens in zijn wezen een Bezielde wezen is.*

Natuurlijk kan in de onbezielde, dus ongeschapen mens een verandering optreden, waardoor deze mens alsnog het onderwerp wordt van de schepping, waardoor alsnog die zesde dag kan verschijnen. De grote mysticus Emanuel Swedenborg zegt ons daarover dat wanneer die verandering daadwerkelijk gaat plaatsvinden, daarmee in feite het hele scheppingsverhaal uit Genesis I en II een aanvang neemt, dan pas...!

Die mens gaat op weg om ‘bezielde mens’ te worden; die weg noemen wij in onze verhalen ‘de weg van de Pelgrim’. Gaande op ‘de weg van de Pelgrim’ komt in ons het scheppingsverhaal van Genesis I en II tot bestaan.

En daar is het Eckhart om te doen.

Alle preken en traktaten die Eckhart uitgesproken en geschreven heeft, hebben tot doel de mens er toe te bewegen die weg van de Pelgrim te gaan, de weg terug naar voltooiing van het mens zijn.

En daarmee zijn we aangeland bij de vraag wat hij dan onder ‘mens’ verstaat.

Onder ‘mens’ verstaat hij juist de mens die wil veranderen, die aangeraakt is geworden door Gods Verlangen en die begint te begrijpen waarom hij/zij is geschapen en wat de taak is die deze mens gedurende zijn/haar leven op zich heeft te nemen. Daarmee wordt deze mens een Pelgrim, een mens die door heel het scheppingsverhaal getrokken wordt.

Deze taak kan de mens echter niet zo maar op zich nemen. Deze mens moet ‘veranderen’ en dat wil zeggen dat zijn/haar persoonlijkheid, het ego, moet veranderen. Dat ego moet eigenlijk verdwijnen, dat ego moet ‘niemand’ worden.

En zo zien we hoe uit die uitspraak: ‘van God houden als van niemand’ verschillende aspecten naar voren gebracht kunnen worden.

De mens zelf dient ‘niemand’ te zijn.

En God wenst gezien te worden als ‘niemand’.

In het gewone leven van alledag is de mens altijd wel iemand. De mens heeft zijn identiteit, waarmee hij/zij door het leven gaat, waardoor hij/zij herkend wordt en meer of minder geaccepteerd wordt. Zonder identiteit is de mens geen mens, kan hij/zij niet geplaatst worden, in geen enkel vakje. Sommige mensen hebben een bijzondere identiteit, die moeilijk door de anderen (h)erkend wordt: vagebonden, avonturiers, onaangepasten... Wij hebben deze identiteit gedurende ons leven opgebouwd en tot ons eigendom verklaard.

Onze identiteit bepaalt wie wij zijn in de ogen van anderen, bepaalt hoe we ons gedragen, maar ook hoe we onszelf zien, levend tussen de anderen. Door deze identiteit kunnen wij ons min of meer handhaven en overleven of juist de anderen overheersen.

Handhaven, overleven en overheersen bepalen ons leven en ons lot in dit harde bestaan en dat zijn voor velen, de meesten van ons, de eerste voorwaarden. Pas wanneer aan deze voorwaarden is voldaan, komen andere eigenschappen naar voren: ideologieën, zoeken naar de zin van het leven, de liefde, de barmhartigheid, de schoonheid.

De meeste van de eerste zaken, handhaven, overleven en overheersen, worden ons aangeleerd en zij vormen vaak barrières voor de ontwikkeling van de tweede groep. Vaak zijn de zaken van die tweede groep niet in eerst instantie aangeleerd, maar behoren zij min of meer tot ons karakter en zijn ze gedurende ons leven misvormd of kunnen zelfs gestorven zijn.

Deze identiteit, dus ‘iemand’ zijn, zal zeker een barrière vormen voor ons pelgrim-zijn, voor de voltooiing van mens-zijn. Daarom wordt ons gezegd dat wanneer wij daadwerkelijk willen streven naar ‘mens-zijn’ wij ‘niemand’ moeten zijn. Wanneer wij ‘niemand’ zijn worden de barrières weggehouden en kan God zijn werk doen. ‘Lass Gott in dir wirken’ wordt dan mogelijk. God kan pas werkzaam worden in ons wanneer wij daadwerkelijk ‘niemand’ zijn.

‘Niemand’ worden is dus onze eerste taak

En hoe kunnen wij niemand worden?

We kunnen niemand worden in onze meditaties, in ons stil zijn, door ons over te geven en alles los te laten. ‘Los te laten’ betekent aanvaarding, aanvaarding van alles wat ons lot ons brengt. Loslaten, aanvaarden, dat zijn lastige zaken. Wij laten niet zo gemakkelijk los en al helemaal niet onze ‘eigen’ identiteit. Wanneer het lot ons toelacht willen wij dat graag zo houden; wanneer het lot ons wreed behandelt, willen we dat dit van ons wordt weggenomen. Aanvaarding van ons lot onder alle omstandigheden is daarom een eerste en dus moeilijke stap; zij doorbreekt ons verlangen naar veiligheid en geborgenheid, naar een rustig bestaan, of juist naar een spannend bestaan; naar bezit, materieel zowel als psychologisch, erkenning, genegenheid, verlangen. Zij doorbreekt ons verlangen naar kennis en intellectueel bezit.

Moeilijke zaken, zaken die Eckhart samenvat onder het begrip ‘Gelassenheit’.
‘Gelassenheit’ betekent aanvaarding van ons lot en alle krachten die dit lot beïnvloeden, alsmede het loslaten van alle verlangens, zelfs ons verlangen naar God. Door Gelassenheit doorbreken wij alle bouwsels van onze persoonlijkheid en zijn wij ‘niemand’.

In aanvang kunnen wij die Gelassenheit alleen ervaren in echt gebed en diepe meditatie. Maar naarmate wij daarmee meer en meer vertrouwd raken, kunnen we ervaren dat deze Gelassenheit, dat ‘niemand-zijn’, een tweede natuur gaat worden, waarbij steeds meer ruimte ontstaat in ons, waardoor God ons bestaan steeds vaker en dieper vorm kan geven, de Vorm die Hij is... Ons bestaan wordt het beeld en de gelijkenis van God.
En zo kan God in ons geboren worden.

Maar wie is die God?

Van God houden als van Niemand.

Is God de God waarvan wij gehoord hebben, die wij menen te kennen?

Is hij de God van de kerk, van de pastoor, van de kunstenaar uit de middeleeuwen en de Renaissance?

Wanneer wij een kerk binnengaan zien we vaak afbeeldingen van God, van de ‘moeder Gods’, van God die mens is geworden, is neergedaald als Zoon, Jezus Christus, de Verlosser aan het Kruis. De Verlosser in wie wij slechts dienen te geloven en al onze zonden (wat dat ook moge zijn) zullen ons worden vergeven en zullen wij (na onze dood) met hem in het Paradijs zijn. Een Verlosser die uit een maagd van vlees en bloed geboren is door bevruchting van de heilige Geest, zonder tussenkomst van een man. Een mens die sterft aan een kruis en drie dagen later weer uit het graf opstaat.

Dit beeld van God is *niet* het beeld van Niemand.

Dit beeld van God is het beeld dat de mens, de kerk, van God maakt.

Het is precies dit beeld dat de twijfelaars aan het twijfelen brengt en de atheïst doet zeggen dat God een bedenksel is van de mens.

Heeft de atheïst gelijk?

In de context van dit verhaal heeft de atheïst gelijk en is het beeld dat wij van God hebben een barrière en maken wij God eigenlijk dood, terwijl we het omgekeerde bedoelen. ‘Jezus leeft’ luidt de spreuk die wij regelmatig tegenkomen op billboards langs onze snelwegen. Maar in de context van ons verhaal is dat blasfemie en wordt het God onmogelijk gemaakt zijn werkzaamheid in ons aan te vangen.

Als wij verlangen pelgrim te worden, als wij er naar verlangen ‘mens’ te worden en de schepping in ons te voltooien, dan moeten wij God willen zien als Niemand. Dan moeten wij alle beelden van God los willen laten en aan God denken als aan Niemand. Pas dan kan God in ons werkzaam zijn, kan hij zijn beeld in ons opbouwen, steentje voor steentje...

Dan kan hij dat steentje voor steentje opgebouwde beeld vullen, vullen met zijn Verlangen, zijn Liefde, zijn Schoonheid en zijn Waarheid.

Al onze waarheid, al onze liefde en al onze schoonheid worden dan afbeeldingen van Zijn beeld en dan worden wij gevuld met Zijn gelijkenis. Niets is meer van onszelf, wij zijn zelf niemand, onze persoonlijkheid is Gods beeld geworden, onze essentie is zijn gelijkenis... God heeft zichzelf tot bestaan gebracht in ons en door ons. Gods beeld is het resultaat van onze menselijke eigenschappen die getransformeerd zijn door Hem.

Door deze getransformeerde eigenschappen kan ik herkenbaar worden als Gods Beeld voor de anderen om mij heen, voor zover die anderen dat kunnen zien. Maar ikzelf ben niemand.

Moge wij allen door de genade van God dit beeld en gelijkenis worden...

Teteringen, juli 2016.

Over doodgaan en het verblijf in de astrale wereld

door Evert Wagenaar.

Inleiding.

Veel mensen willen graag weten wat er gebeurt wanneer ze doodgaan en gestorven zijn. Zij die niet in een hiernamaals geloven halen hun schouders op over deze vraag; 'niet relevant', vinden ze; het lichaam is wat ik ben en wanneer dat lichaam dood is, is er niets meer over dan de herinnering bij degenen die mij gekend hebben in hun leven. Weer anderen zeggen dat ze over een leven na de dood niet (willen) nadenken, en zeggen dan vaak dat ze het wel zullen zien wanneer het zover is.

De 'gelovigen' menen dat ze – indien ze een braaf leven hebben geleid en in Jezus geloven – na hun dood in de Hemel terecht komen door de verlossende kracht van Christus. In voorbije tijden, toen de kerk, dat wil zeggen de Rooms Katholieke kerk, nog over het Vagevuur predikte, was de stellige overtuiging van velen dat de mens na zijn/haar dood eerst een tijdje in dat vuur terecht komt, om dan – afhankelijk van het oordeel – door te gaan naar de Hemel of moet omkeren in de richting van de Hel.

Al deze gedachten en ideeën zijn gebaseerd op de eeuwenoude dogma's en uitspraken van de kerk en de corresponderende weergave van lang overleden en vaak beroemde kunstenaars die ons voorhouden dat de Hemel zowel als de Hel en alles wat daar tussen zit, zich buiten ons bevinden. Denken we aan de Hemel dan kijken we automatisch omhoog. In het spraakgebruik zien we dat ook terug: 'vandaag mogen we genieten van een blauwe hemel...' zeggen we wanneer we bedoelen dat het mooi weer is en de zon volop schijnt.

Van oudsher is ons dat ingepeperd: zowel Hemel als Hel bezitten ruimtelijke vormen die zich 'ergens' bevinden, misschien wel buiten de stratosfeer of nog verder daarbuiten, buiten het heelal. Het merkwaardige is dat atheïsten, ook de wetenschappelijk gevormden, zich net zo goed niet kunnen onttrekken aan dat oude beeld dat in hun jeugd ongetwijfeld een rol heeft gespeeld. Hun verzet tegen het geloof en de gelovigen is in belangrijke mate op dat oude beeld gebaseerd. Hun wetenschappelijke vorming vertelt hen dat er niets buiten het heelal kan zijn, en dat Hemel, Hel en God zaken zijn die op geen enkele wijze bewezen kunnen worden en dus verzinsels zijn. Verzinsels die tot leven werden/worden gebracht om mensen dom te houden, waardoor ze gemanipuleerd kunnen worden. En dat de Hemel iets is dat wellicht troost kan bieden aan goedgelovigen, zodat het vaak moeilijke aardse bestaan wat gemakkelijker draagbaar wordt.

Zij die zich op filosofische manier bezighouden met geloofszaken en terecht komen bij de

oude Griekse meesters zoals Plato (427-347v.Chr) en zijn navolger Plotinus (204- 270) lezen dan over 'sferen' die qua beschrijving wel wat overeenkomen met die kerkse ideeën over Hemel, Hel en Vagevuur; maar ook de filosoof hanteert als regel de gedachte dat het gaat om iets buiten ons, een onaardse energie, of iets dergelijks. In zo'n afstandelijke Hemel bevindt zich een God, of zoals de Grieken meenden, Goden, Halfgoden en Hel-den.

In de Christelijke leer is de Hemel de verblijfplaats van slechts 'één God, de Schepper van Hemel en Aarde. Hij is te beschouwen als ons aller Vader en is de baas over mens en natuur, over het hele heelal en wellicht ook over dat wat daarbuiten zou kunnen zijn. Deze Schepper scheidt eerst de Hemel als zijn eigen verblijfplaats en vervolgens de hemellichamen en de sterren, de aarde met haar natuur en tenslotte de mens en hij houdt dit alles stevig in de hand. Niets gebeurt er zonder zijn wil. Er zijn vaste tijden en bewegingen, die alles in een regelmaat houden, zon en maan, dag en nacht, winter en zomer en de vaste banen van de planeten, sterren, sterrenstelsels, door eeuwen en eonen heen. En zo ook op de aarde: de natuur kent ook haar vaste patronen, zaaien, groeien, oogsten, geboorte en dood...

Sommige wetenschappelijk georiënteerde gelovigen proberen een brug te slaan tussen deze Goddelijke Schepper en de moderne inzichten van de natuurkunde en astronomie en spreken dan over de Creator, die een keer, heel lang geleden, al dan niet via een Oerknal, de schepping heeft opgezet; eerst volgens een plan dat daarna tot uitvoering werd gebracht. Sedertdien is deze God de Grote Bewaker van dit plan, dat immer uitgevoerd dient te worden volgens vaste patronen. De rol van de mens daarin is om mee te helpen dit patroon in stand te houden, als - zeg maar - de schatbewaarder.

Al deze verhalen, meningen, gedachten, ideeën, ze draaien om twee principes:

Alles is eenmalig vastgelegd door een schepper, een supercomputerbeheerder, die alles regelt. En Hij doet dat vanaf een plaats buiten de wereld, buiten de natuur en buiten de mens.

God op zijn troon in de hemel....

Hij bestuurt en bedisselt alles volgens vaste patronen, een vast plan, waarin de mens slechts een ondergeschikte figurantenrol speelt.

Deze gedachten zijn als regel common sense bij de meeste gelovigen van welke smaak dan ook. Kerken, tempels en moskeeën zitten vol met mensen die op die manier hun geloof volgen en of ze nu slaafse navolgers dan wel kritische denkers zijn, allen lopen uiteindelijk toch in dat vaste patroon van Het Geloof en van God-de-Schepper, lang geleden, en veraf.

Dit vaste patroon van Het Geloof en God-de-Schepper zegt dat je als gelovige de dingen moet doen zoals dat voorgeschreven is en het daarbij behorende leven te leiden naar beste vermogen.

Je bent mens tussen geloof en twijfel, tussen geloof en wetenschap. Je gelooft en je twijfelt. Je twijfelt aan het bestaan van God, je twijfelt aan een leven in het hiernamaals, maar ja.. wat moet je anders...?

En de atheïst?

Die gelooft niet in het bestaan van God, of toch wel..?

Die gelooft in de wetenschap, in de evolutie, de oerknal; er is geen leven na de dood... of toch wel...?

En zo gaat de mens door het leven, gelovig, niet gelovig, twijfelend, heeft de gelovige toch gelijk? Bestaat er toch een hogere macht? En de ongelovige dan? De wetenschap kan het toch niet mis hebben? Oerknal of God...?

Zo gaat de mens door het leven, een leven dat hoe dan ook op voorgrond of achtergrond bepaald wordt door de kerk, de tempel en de moskee. Geboorte en dood, begin en eind, misschien wel, misschien niet...

En dan komt de New Age.

Overgewaaid uit het verre Oosten, gevoed door mensen die hun verhalen baseren op het Oude Weten, dat al 6000 jaar of nog langer bestaat, met de verhalen van re-incarnatie.

Je leeft niet eenmaal maar ontelbare malen en telkens schuif je een plekje op, plekje na plekje, leven na leven... totdat de Ziel volmaakt is, wat dat dan ook moge zijn.

Deze verhalen van re-incarnatie komen echter ook uit tempels, die niet anders gericht zijn dan onze kerken en moskeeën. Het zijn verhalen van een buitenkant, van een mens die een lichaam is en waarin een Ziel leeft. Het lichaam sterft en de Ziel gaat voort, op naar een volgende lichamelijkheid. Deze nieuwe rage spreekt velen aan, juist omdat het iets overbrugt. Die verhalen overbruggen de kloof tussen een eenmalig bestaan waarin de mens het maar even voor elkaar moet zien te krijgen geschikt te worden bevonden om naar de Hemel te gaan en de praktijk van alledag waarin maar een beetje aangerommeld kan worden, omdat we toch wel automatisch een herkansing krijgen in een volgend leven.

De New Ager zegt dat één leven niet genoeg is om de Hemel te bereiken, daarom dus reïncarnatie. Meerdere keren zullen wij terug moeten keren in dit tranendal om steeds weer dat plaatsje op te kunnen schuiven. Vooral hier in het westen met z'n relatief veilige en comfortabel bestaan is deze leer populair. Reïncarnatie maakt een einde aan de zinloosheid van het eenmalig bestaan.

Natuurlijk heeft de kerk daar een antwoord op:

De mens is zelf nooit in staat om de Hemel te bereiken, niet in één leven en niet in ontelbare levens. De mens is aangewezen op de Verlosser, de Zoon van God, die ons opneemt in zijn erbarmen en ons geleidt naar het eeuwige leven.

Heer.. erbarm u over mij...

Inmiddels is er een tweede antwoord verschenen: de Bijna Dood Ervaring.

Dankzij de moderne apparatuur waarover de dokters tegenwoordig beschikken, is het steeds moeilijker om dood te gaan. En zo kan het gebeuren dat je eigenlijk al dood bent, maar nog net met behulp van de moderne medische toestellen teruggeroepen wordt. Dan komen de verhalen, eerst nog wat bedeesd, onwennig, maar de laatste tijd steeds meer, je bent immers niet meer de enige die terug is gehaald! Verhalen over tunnels en licht

aan het eind van die tunnel, wenkende engelen of – liever nog – overleden familieleden. Verhalen ook over het verlies van de angst voor de dood.

En dan is er nog het gilde van de mediums. Zij zijn vaak integer en vertellen ons over de toestand in het hiernamaals, over hoe onze dierbare doden er aan toe zijn. Het medium stelt ons vaak gerust, onze dierbaren maken het vaak heel goed en uiteraard is daar op zich niets mis mee.

Maar de vraag is dan: waar bevinden deze gestorvenen zich?

In de Hemel, in het Vagevuur?

En wat gebeurt daar, hoe lang zijn ze daar?

En dan nog een andere vraag: hoe komen ze daar?

De astrale wereld.

Waar bevinden de gestorvenen zich?

‘Zij bevinden zich in de Astrale wereld’, zegt het medium; ‘zij bevinden zich in het Vagevuur’, zegt de (oude) katholiek; ‘zij bevinden zich in een overganggebied tussen twee incarnaties’, zegt de New Ager.

Zou het kunnen zijn dat allen die dit zeggen gelijk hebben; zou het kunnen zijn dat het alleen maar gaat over andere namen voor hetzelfde?

En dan komt ook de (alternatieve) wetenschap, de wetenschap over aardstralen, geesten, en allerlei aanverwante verschijnselen, die ook iets te zeggen heeft over deze werelden. Neem bijvoorbeeld de ideeën van Rupert Sheldrake die het heeft over ‘Morphogenetische velden’, een wereld van energieën en supra electro-magnetische velden, waarin wij allen verkeren, de levenden en de doden.

Behoren deze velden ook tot de Astrale wereld?

Gaat het over een land, een domein, een wereld?

Als wij als levenden ook daarin verkeren dan komt de vraag waar zich deze wereld bevindt wel heel dichtbij. Wij leven immers in het hier en nu, in een wereld waarin we elkaar kunnen zien, horen, voelen, ruiken. Wanneer de Morphogenetische velden hetzelfde zijn als de Astrale wereld, hoe komt het dat we de doden niet zien?

Of zien we ze toch wel..?

Er is een wereld waarin we elkaar kunnen zien, horen, voelen, ruiken, de biologische wereld, maar er is ook een wereld waarin we met elkaar kunnen denken en elkaars emoties kunnen opvangen. Gedachten en emoties zijn er wel, maar ze zijn niet zichtbaar voor onze ogen en oren, we kunnen ze niet tasten noch ruiken. Toch zijn we ‘aanwezig’ in deze wereld van gedachten en emoties en dat brengt ons tot de idee dat onze wereld van het denken en van de emoties wellicht de zelfde wereld kan zijn als de Astrale wereld. En wanneer we die gedachte vasthouden dan is de conclusie dat wij levend in de wereld van het zichtbare tegelijk ook leven in de wereld van het Astrale.

Waarmee denken en voelen wij, waar is die wereld van gedachten en emoties?

Deze wereld kan zich nergens anders bevinden dan in ons en wij noemen deze wereld-in-ons ons innerlijk, onze ziel, of onze persoonlijkheid. Omdat we voortdurend ook in de wereld van de lichamelijke zitten en die wereld zo indringend is, vergeten we vaak dat we ook in de wereld van de gedachten en emoties zitten en daarbinnen kunnen communiceren. Doordat we dat vaak vergeten vinden we het veel gemakkelijker onze communicatie met elkaar te doen via de stem en het oor. We gebruiken daarvoor de taal en het gemak daarvan is dat we de dingen kunnen opschrijven en bewaren, iets wat we anders allemaal in ons geheugen hadden moeten opslaan. Taal is ook soepel, zij buigt mee met de tijdgeest, de gemeenschappelijke aandacht. Zij buigt mee met de vooruitgang, de technologie. Woorden worden afkortingen, waardoor de verwarring over de bijbehorende begrippen steeds groter wordt. De nuanceringen die nog hoorden bij de oude woorden verdwijnen, grofheid neemt toe, de taal verarmt, wordt oppervlakkiger en heeft steeds minder verbinding met ons complexe diepere innerlijk.

En zo kan het gebeuren dat wij de oude taal niet meer verstaan, de oude taal van de mythe, de taal van andere werelden, Hemel, Hel en al wat daar tussenin zit. Mythische verhalen zijn verhalen die daarover vertellen en ze zijn mythisch omdat in die andere werelden de dingen anders zijn, de lengte, breedte en diepte zijn anders, de tijd is anders.

Maar wij moderneren, wij weten dat niet meer en zeggen nu dat mythische verhalen kinderlijke sprookjes zijn, fantasieën, bedenkzels van mensen die niets wisten van de loop der sterren en planeten, niets wisten over moleculen, quarks en zwarte gaten.

En zo gebeurt het dat heilige boeken, zoals de Bijbel en de Upanishads niet meer worden beschouwd als heilig en als openbaringen, maar als bedenksels, althans zo vinden de atheïsten dat. En gelovigen lezen de Bijbel als een historisch document waarin God aangeeft hoe wij ons moeten gedragen, de vaste patronen van het geloof, God op zijn troon in de hemel...

De mythe: de beschrijving van het beleven van de werelden in onszelf.

Wanneer wij ons daarvan kunnen bevrijden en terugkeren naar dat oude mythische weten, gaan wij terug naar een werkelijkheid die zowel de kritiek van de atheïst als de tegenstelling tegenover het dogmatische van de gelovigen overstijgt. Dan komen wij terecht in de wereld van het ervaren van de dingen in plaats van benoemen, en dat is precies de wereld van de mythe. *Wat een heilig boek als de Bijbel beschrijft, is niets anders dan dat wat wij kunnen beleven in onszelf.* Geen historisch, geen letterlijk verhaal over heersers, oorlogen, geen einde der tijden verhalen zoals velen denken te lezen in het boek Openbaringen, geen straffende God als je iets gedaan hebt dat tegen de regels van de kerk is.

Als er in Genesis staat dat God de mens scheidt naar zijn beeld en zijn gelijkenis, dan is de mens niets anders dan de drager van dat beeld en van die gelijkenis in zichzelf. Als er geschreven staat dat deze mens in 'het Paradijs' wordt geplaatst dan bevindt deze mens zich in dat Paradijs-in-zichzelf. Als dat Paradijs zich in de Hemel bevindt, dan bevindt de mens zich in de Hemel-in-zichzelf.

In de mythische verhalen bevinden zich alle werelden, Hemelen, Hellen en alles daar tussenin, in de mens en nergens anders. En dat geldt ook voor alle tijden – in den beginne, de zeven scheppingsdagen, de veertig dagen en jaren in de woestijn - ook zij bevinden zich in de mens, waardoor die mens in al deze werelden en in al deze tijden aanwezig kan zijn en deelgenoot kan zijn. God bevindt zich weliswaar op zijn troon in de hemel, maar ook die bevindt zich in ons...

Ruimte en tijd hebben in mythische verhalen een totaal andere betekenis...

Maar waarom denken zo weinig mensen op die manier over Bijbelse teksten, God en geloven?

Het mythische verhaal van Genesis geeft ons ook antwoord op deze vraag. Wij horen daarin vertellen over de val uit het Paradijs, de mens Adam-Eva, die eet van de boom der Kennis en daardoor zijn onsterfelijkheid verliest. Hij-zij moet het Paradijs uit en moet werken in 'het veld'.

‘Het veld’ is in de mythische taal niet een boerenveld of een stuk ongerepte natuur, nee, ‘veld’ is ook weer iets in onszelf, onze persoonlijkheid, iets dat ruw is en ontgonnen moet worden.

Overigens: Adam-Eva is een naam voor iets dat zich eveneens in ons bevindt.

In de esoterische opvatting van Adam-Eva wordt Adam gelijk gesteld aan onze Ziel en Eva aan onze persoonlijkheid. In de Bijbel wordt ook het proces beschreven hoe onze Ziel gescheiden wordt van onze persoonlijkheid; u weet wel, dat verhaal over de rib van Adam...

De mens is dus innerlijk een gescheiden wezen, Adam, Ziel, Eva, persoonlijkheid en daarnaast nog ons lichaam en zintuigen. En zo kan het gebeuren dat de mens leeft in drie werelden:

De wereld van het lichaam, het dierlijke, de wereld van Darwin, de wereld van de wetenschap.

De wereld van de persoonlijkheid, zeg maar de menselijke psychologie.

De wereld van de Ziel, de wereld waarin God verschijnt,

Heel generaliserend zou je kunnen zeggen dat:

De atheïst zich voornamelijk beweegt in de wereld van het lichamelijke en het lichamelijke deel van de persoonlijkheid.

De gelovige zich daarnaast ook beweegt in de wereld van de menselijk-kerkelijke psychologie.

De mens die de mythe verstaat zich bovendien ook beweegt (in de betekenis van ervaren) in de wereld van God.

Hierdoor komt het dat de atheïst met volle overtuiging kan zeggen dat God niet bestaat, hij heeft immers niet het vermogen in de andere werelden te zijn.

Maar datzelfde geldt net zo goed voor de gelovige, die dan weliswaar zegt in God te geloven, maar God niet ervaart. En zo kan het gebeuren dat dominees en tegenwoordig zelfs de paus zeggen dat ze twijfelen aan het bestaan van God.

Maar terug naar het onderwerp:

Wij mensen, we leven dus in verschillende werelden tegelijk; sommigen van ons in drie werelden, anderen in twee of soms slechts in één.

Om nu helemaal duidelijk te maken hoe dit bestaan er werkelijk uit ziet is noodzakelijk nog een algemeen heersend idee over mens, ziel en Ziel te ontmantelen. Deze gangbare idee is dat de ziel (Ziel) zich in de mens bevindt. Dit beeld is ook wel ontstaan door de afbeeldingen uit bijvoorbeeld het Egyptische dodenboek en soortgelijke heilige boeken, waarbij de Ziel wordt voorgesteld als een vogel, die het lichaam verlaat. Wanneer de mens sterft, dat wil zeggen, wanneer zijn/haar lichaam sterft, verlaat de Ziel het lichaam om naar elders te vertrekken. Dat is ook de idee van de re-incarnisten. En ‘elders’ is dan het Vagevuur of in hun taal: het Bardo.

Wanneer we dit beeld omdraaien ontstaat de voorstelling die veel 'logischer' is: de Ziel omvat de ziel als persoonlijkheid, die weer op zijn beurt het biologische lichaam omvat. En zo ontstaat het bekende beeld van cirkel in cirkel, waarbij elk van deze 'lichamen' voorgesteld wordt door de ruimte binnen een cirkel. De buitenste cirkel, de Ziel dus, is het verblijf van God, de plaats waar God verschijnt als mens en er wordt ons verteld dat deze ruimte onsterfelijk is. In deze oneindige ruimte bevindt zich onze min of meer ontwikkelde persoonlijkheid, een ruimte die wèl begrensd is. Er bevindt zich tussen deze twee werelden een barrière, die deze ruimte van de persoonlijkheid gescheiden houdt van de Goddelijke ruimte. Binnen deze begrensde ruimte bevindt zich op haar beurt ons biologische en zintuigelijk lichaam, dat eveneens begrensd is. Maar deze grens is doorlaatbaar. Krachten van het lichaam, indrukken van onze zintuigen kunnen deze grens dikwijls ongehinderd passeren. Omgekeerd geldt dat ook voor de krachten van de persoonlijkheid, onze psychologische krachten, zij kunnen ons lichaam en onze zintuigen beïnvloeden.

Wanneer wij ons richten op de taak Gods beeld en gelijkenis te worden, zal de barrière tussen persoonlijkheid en de Goddelijke ruimte minder worden. Hoe meer onze persoonlijkheid verbonden raakt met God des te meer zal deze barrière wijken en zal op den duur onze persoonlijkheid verenigd kunnen worden met de Goddelijke ruimte. De Goddelijke ruimte noemen wij 'de Hemel'.

Naarmate onze persoonlijkheid meer en krachtig verbonden is met ons lichaam, bevindt zij zich uitsluitend in dat tussengebied van het Vagevuur, het Bardo of de Astrale wereld.

Ons lichaam is sterfelijk, vandaar dat het verblijf van onze persoonlijkheid in dit tussengebied ook sterfelijk is. Hebben wij daarentegen iets van die verbinding met de Goddelijke ruimte verworven, dan zal ons verblijf in het tussengebied navenant iets onsterfelijks verkrijgen en zijn wij dus een beetje sterfelijk en onsterfelijk tegelijk. Onze persoonlijkheid wordt als het ware in tweeën gedeeld: een deel dat gericht is op het lichamelijke en het zintuiglijke en een deel dat gericht is op het Goddelijke.

Telkens wanneer een stukje van die barrière tussen persoonlijkheid en de Goddelijke ruimte overbrugd wordt en er openingen ontstaan, bevinden wij ons in Hemel. Om in de Hemel te zijn hoeven we dus niet eerst biologisch te sterven.

Nu worden ons een paar dingen echt duidelijk:

Wanneer het lichaam sterft, verdwijnt onze verbinding met de lichamelijke en zintuiglijke wereld. Onze persoonlijkheid bevindt zich in de Astrale wereld en blijft daar voorlopig zitten. Doordat de voeding vanuit de biologische wereld ophoudt, zal onze daarop gerichte persoonlijkheid geleidelijk afbrokkelen. Dit afbrokkelen wordt daarom ook de

‘tweede dood’ genoemd.

Het deel van onze persoonlijkheid dat gericht is op de Goddelijke wereld, de Hemel, zal daarentegen steeds meer omarmd kunnen worden door de Goddelijke krachten, waardoor zij steeds krachtiger blijft leven.

Wanneer de mens lichamenlijk sterft zal er in eerste instantie niet veel veranderen.

Onze persoonlijkheid blijft in zoverre intact dat ze niet langer gevoed wordt door de biologische en zintuiglijke wereld. En zoals hierboven al is gezegd zal dat tot gevolg hebben dat het deel dat uitsluitend gericht was op deze wereld afbrokkelt en uiteindelijk sterft.

Het is daarom dat de bekende mysticus en helderziende Emanuel Swedenborg (1688-1772) ons vertelt dat hij in dat astrale gebied – waar hij regelmatig in verkeerde door zich in een Bijna Dood toestand te brengen – tot de ontdekking kwam dat van de velen die hij daar ontmoette sommigen zich (nog) niet bewust waren dat ze dood waren.

Wanneer deze mens gedurende zijn/haar leven geen verbinding heeft gelegd met het Goddelijke zal deze mens ook in de astrale wereld sterven. De Godsvonk zal leeg worden en zal zich willen verbinden met een nieuw biologisch bestaan. Dat nieuwe biologische bestaan heeft op geen enkele wijze een band met de vorige bewoner en dus kan er van re-incarnatie van deze bewoner geen sprake zijn. Wel zou je kunnen zeggen dat het God is die opnieuw incarneert, zoals God dat voortdurend doet, van moment tot moment....

Wanneer de mens wel een verbinding heeft gelegd (hoe gering dan ook) met de Goddelijke ruimte in zichzelf, dan zal God er alles aan gelegen zijn deze mens verder te laten groeien tot Ziel. God verlangt er immers naar om tot bestaan te komen. Door dit verlangen wil Hij niets liever dan dat deze mens zich met Hem verenigt, zodat hij/zij daadwerkelijk Gods beeld en gelijkenis wordt.

De Ziel groeit niet, nooit, door de persoonlijkheid. Als regel zal de persoonlijkheid eerder barrières opwerpen die deze groei tegenhouden. Het belangrijkste doel van ons biologisch bestaan (de zin van ons bestaan dus) ligt daarmee vooral in het proberen deze barrières af te breken. Dat proces wordt in de Bijbel o.a weergegeven in het lijdensverhaal van Christus aan het kruis.

Telkens wanneer wij er in slagen een verbinding te leggen met de Goddelijke ruimte, zullen wij iets van de Hemel proeven. Je kunt dan ook zeggen dat wij telkens wanneer we in die verbinding zijn we daadwerkelijk in de Hemel zijn. Je kunt dus niet zeggen en ook niet verwachten, dat wanneer je biologisch sterft, je automatisch (Moslim) of automatisch via de Verlosser (Christen) in de Hemel komt.

De meeste mensen zullen ergens tussen Hemel (Goddelijke ruimte, Ziel) en Aarde (persoonlijkheid) zweven. Zij zullen dat gedurende hun biologisch bestaan kunnen doen en zij zullen dat ook kunnen doen wanneer ze hun biologisch lichaam hebben afgelegd. Hun persoonlijkheid, dus al hun denken en voelen, zal dan ook direct na de biologische

dood weinig veranderen. Zouden zij enige gerichtheid kennen in de richting van de Goddelijke ruimte, dan komen er engelen die hen verder 'opvoeden', zodat zij ooit meer permanent in die Hemel kunnen verblijven. Zullen zij die gerichtheid niet kennen, dan sterft hun persoonlijkheid en zullen zij hun verblijf in de Astrale wereld nog een tijd moeten voortzetten. Ja zeker... hun verblijf moeten voortzetten, immers zij verbleven al in het Vagevuur, de Astrale wereld, ook tijdens hun biologisch leven.

Moge wij allen door de genade van God in verbinding komen en blijven met de Goddelijke ruimte om daarmee een Ziel te worden, zodat de schepping in ons worde voltooid.

Amen.

Teteringen, juli 2016

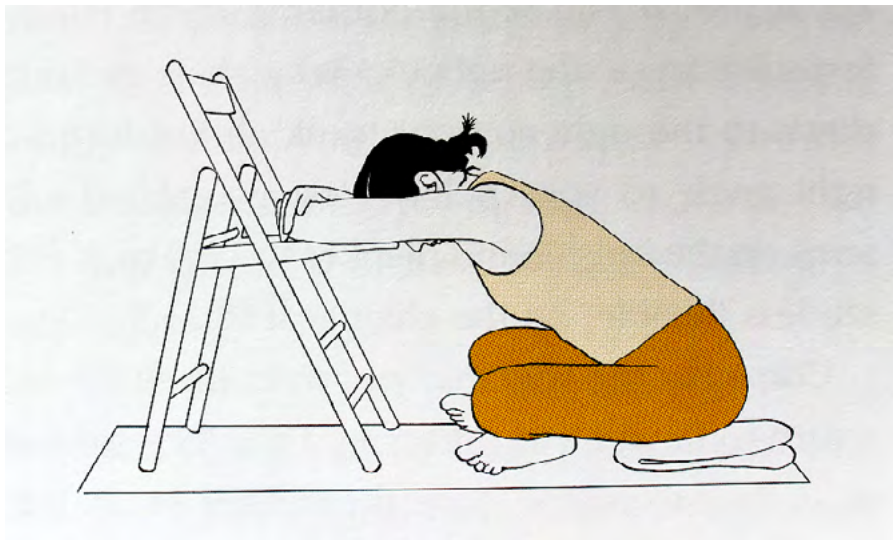

Hoe om te gaan met zware emoties?

Dit artikel beschrijft in het kort de twee principieel verschillende manieren waarop in het klassieke boeddhisme de zuivering der emoties ter hand wordt genomen: hoe de wereldse en de duistere emoties langzamerhand hun kracht ontnomen kan worden.

Door Paul Boersma

In het vorige artikel dat ik voor de Muurkrant schreef, genaamd Emotionele moeilijkheden op het pad, werden vooral de emotionele moeilijkheden beschreven die zich aandienen, als de mens die voor een spiritueel pad gekozen heeft, zijn smaak voor de wereld heeft verloren, maar God nog niet echt heeft bereikt. Het zijn de moeilijkheden die door St. Jan van het Kruis werden beschreven in zijn beroemde boek *Donkere nacht van de ziel*. Ik merkte in het begin van het artikel al op dat er ook zware emoties zijn ten gevolge van wereldse verlangens en dat deze in het leven van de gemiddelde mens zelfs veruit in de meerderheid zijn. St. Jan gaf duidelijke criteria aan de bezwaarde mens om bij zichzelf vast te stellen door welke van de twee categorieën zware emoties – de wereldse dan wel de ‘spirituele’ – hij/zij geplaagd werd.

Deze keer wil ik het hebben over hoe in de boeddhistische visie deze moeilijkheden het beste overwonnen kunnen worden. Daarbij maakt het in principe niet uit of de zware emoties een wereldse dan wel een spirituele oorsprong hebben. De behandeling van de ‘spirituele’ zware emoties verschilt alleen in intensiteit, niet in principe van de behandeling van de wereldse zware emoties. En de behandeling van deze laatste verschilt niet van de behandeling van alle wereldse emoties, dus van wat het boeddhisme als de drie wortels van de menselijke ellende ziet: begeerte, afkeer en onwetendheid.

Dan moet allereerst gezegd worden dat een spirituele traditie niet alleen veel verder gaat dan psychotherapie, maar ook anders en met name langzamer werkt. De middelen van spirituele tradities zijn niet zo geschikt voor acute nood als sommige therapieën, maar

werken uiteindelijk des te effectiever. Het zijn middelen voor de lange termijn. In het boeddhisme kunnen die middelen in twee soorten worden ingedeeld. De eerste methode bestaat in het oproepen van een diep liggende geesteshouding die het tegenovergestelde van de zware emoties, dus van angst, afkeer of wanhoop is. Deze houding of deze subtiele emotie wordt in het Christendom de liefde (caritas) genoemd. In de eerste brief van Johannes (4: 18) staat: 'Er is in de liefde geen angst/vrees; integendeel de volmaakte liefde drijft de angst/vrees uit.' Deze volmaakte liefde is uiteraard niet iets wat in een therapeutische sessie snel geproduceerd kan worden, maar zij werkt grondig. Deze caritas is vergelijkbaar met het boeddhistische metta, de onvoorwaardelijke liefdevolle houding tegenover alle levende wezens, die door vele boeddhisten op systematische wijze niet alleen in de praktijk van het dagelijkse leven, maar ook in meditatie wordt geoefend. In het laatste geval worden de wensen voor het welzijn gestuurd naar mensen (en dieren) in alle windrichtingen, naar vriend en naar vijand, naar sterke en naar zwakke mensen, naar blanke en gekleurde, naar intelligente en domme, naar vriendelijke en norse enz. En men begint met liefde te geven aan zichzelf. Heeft iemand veel last van de genoemde zware emoties, dan kan hem/haar aangeraden worden meer aandacht aan de metta-meditatie te besteden. Dit zal op den duur een gunstig effect hebben. De liefde, en ook de metta, is de weerspiegeling in het gevoelsleven van het inzicht dat alle levende wezens (en eigenlijk de gehele schepping) één zijn, dat de isolatie een illusie is, dat het geen zin heeft de belangen van het kleine ik onbewust boven alles te stellen. De illusie van het afgezonderde ik wordt op gevoelsmatig niveau doorbroken en daarmee de angst die een gevolg van dit ik-idee is. Het gevoel dat alles goed is gaat overheersen.

Het tweede middel – de contemplatie op emoties – is meer karakteristiek voor het boeddhisme, dat immers in de eerste plaats een weg van inzicht is, niet een weg van de liefde. Wanneer de meditator intensief de inzichtmeditatie beoefent, en dan op de zware emoties (angst, afkeer en wanhoop) stuit, is het vaak niet opportuun om over te schakelen op metta-meditatie. Een geschiktere manier om ermee om te gaan is dan nauwkeurig en neutraal de emoties blijven observeren, oftewel de contemplatie op deze emoties. Deze methode is overigens niet gebonden aan urgente situaties bij intensieve meditatie, kan in alle omstandigheden gebruikt worden, ook in het dagelijks leven. De werkzaamheid berust op het geheim (of liever: het weinig bekende feit) dat alles voor de contemplatieve blik wegsmelt als sneeuw voor de zon. Eigenlijk is de contemplatie ook onze zon, of de zon zonder meer. Alles wat in het gezichtsveld van onze geconcentreerde en van persoonlijke bindingen vrijgemaakte aandacht komt, verdwijnt ook weer. Dit geldt voor prettige dingen, maar ook voor de onprettige zoals de zware emoties. Dit werkt alleen als de aandacht een zekere intensiteit heeft – dus een zekere concentratie – en als de aandacht vrij is van het stempel van het ik. Dan kunnen de processen worden waargenomen voor wat ze zijn, niet voor wat we denken dat ze voor ons betekenen. Ze worden niet meer op een ik betrokken, op een persoon die onaangenaam getroffen of bedreigd zou kunnen worden. En dan blijken ze totaal ongevaarlijk en onschuldig. Uiteraard is ook hier training vereist, maar sommige mensen brengen van nature een aanleg voor zulke contemplatie mee.

Bij deze methode worden impliciet enkele van de diepste boeddhistische inzichten toegepast, namelijk dat alles vergankelijk is en dat er eigenlijk geen zelfstandige dingen of personen (inclusief het ik) bestaan. Daarom werkt ze ook zeer grondig. Er bestaan ook inzichten op een minder diep niveau die, als men ze voor zichzelf formuleert, ondersteunend kunnen werken. Bijvoorbeeld de idee dat de confrontatie met de zware emoties een onvermijdelijk onderdeel van het zuiveringsproces is en dat hoe meer inzicht wij wensen te hebben, hoe meer we ook gezuiverd moeten zijn. Of het inzicht dat ‘voortgang’ op het pad nooit lineair is, dat een terugslag normaal is. Zulke gedachten kunnen iemand over de twijfel aan de zin van het doorgaan op het pad heen zetten. Alle nog zo positieve gedachtes werken echter minder effectief dan de rechtstreekse contemplatie. De contemplatie op de emoties helpt niet alleen de zware emoties te overwinnen wanneer ze opkomen, maar heeft ook een zuiverende werking, in die zin dat de massa zware emoties die we onbewust binnen in ons altijd meetorsen langzaam maar zeker afneemt. Wat namelijk volledig door het bewustzijn gekend is zal nooit meer de kop opsteken, zoals wel gebeurt met alle half verwerkte emoties.

Hilversum, augustus 2016.

Over kwetsbaarheid, onmacht, loslaten, aanvaarden en 'Gelassenheit'

Door Evert Wagenaar.

De kwetsbare en machteloze mens is zwak; de sterke en weerbare is krachtig en kan het leven aan. Ja, hij/zij kan zelfs het leven overheersen, het leven van anderen.

De zwakken hebben moeite met overleven en zich te kunnen handhaven in de stroom van het dagelijkse bestaan. De kwetsbaren en onmachtigen zijn de losers van de gemeenschap en in het huidige algemeen verbreide neoliberale denken is dat in hoofdzaak hun eigen schuld.

In oude tijden verdwenen de onmachtigen en kwetsbaren vanzelf. Zij werden opgeslokt door overheersers die naar willekeur zwakke en kwetsbaren konden uitbuiten waardoor hun macht en overheersing groter en groter werd. In de tijd van Kniertje uit Scheveningen konden harde reders mensen maken en breken en konden zij een hele gemeenschap hun wil opleggen.

De machtigen, aan hen is de wereld!

In onze moderne tijden worden mensen niet meer uitgebuit, althans dat is over het algemeen de gedachte en dankzij onze vakbonden is arbeid tenminste gelijkwaardig aan kapitaal. Het is echter de vraag of dat inderdaad (nog) zo is. Door allerlei technische uitvindingen is de menselijke arbeid steeds minder in tel en groeit de invloed van het kapitaal weer steeds meer.

Het is een spel, echter wel een spel met vele slachtoffers, mensen die niet zo gemakkelijk mee kunnen komen en dus achterblijven, juist in onze huidige moderne tijd. Daardoor

lopen ze het risico hun baan kwijt te raken en uiteindelijk in de bijstand terecht te komen. Omdat het huidige denkprincipe is dat wij allen zelf verantwoordelijk zijn voor onze toestand in het leven, wordt er automatisch van uitgegaan dat de ongelukkige die zijn/haar baan is kwijtgeraakt dat niet alleen aan zichzelf te danken heeft, maar dat bovendien de kans groot is dat het gaat om een luie uitvreter, die liever niet meedoet aan het arbeidsproces. En zo ontstaat een moderne maatschappij, die in steeds sterkere mate lijdt aan tweedeling, de rijken versus de armen, de machtigen versus de onmachtigen, de pienteren versus de dommen, de gelukkigen

met baan en de ongelukkigen die er op zoek naar zijn, een baan die er niet is; maar die wel wordt gedwongen wekelijks tenminste drie sollicitaties te verrichten. Moderne geestelijke slavernij, die mensen kwetsbaar maakt en machteloos. Er is eigenlijk niets veranderd in vergelijk met - laat ons zeggen - 100 jaar geleden.

Machteloosheid en kwetsbaarheid staan in een kwaad daglicht en het is zaak ze, als het enigszins kan, te vermijden.

Machteloosheid en kwetsbaarheid maakt ons tot slaaf, maakt ons onvrij, maakt ons tot de losers van de maatschappij en daarbij is het allemaal eigenschuld.

Geen wonder dus dat wij onze kinderen al vroeg leren weerbaar te zijn. Ook volwassenen die in zo'n lastige situatie verkeren kunnen weerbaarder worden door cursussen te volgen en leren om van zich af te bijten, niet over je heen te laten lopen... grenzen te stellen!

En hoe zit dat eigenlijk met 'eigenschuld, dikke bult' ?

Is het zo dat die mensen losers zijn omdat ze iets niet geleerd hebben, iets over het hoofd hebben gezien? Niet de juiste weerbaarheids cursus hebben gevolgd of simpelweg niet hebben opgelet? Of heeft het meer te maken met karakter, opvoeding, milieu?

Voer genoeg voor de sociologen en psychologen!

Of heeft het meer te maken met een aanleg, een aanleg die misschien al is ontstaan voordat we geboren werden? Heeft het iets te maken met een gebrek aan aanpassingsvermogen, een vermogen waarvan verondersteld wordt dat iedereen dat bezit of in elk geval in bezit zou moeten hebben?

Stel nu eens dat ik inderdaad zo'n aanleg bezit.

Dat maakt mij per definitie tot een van diegenen die een grote kans maken tot de losers te gaan behoren. Ik blijf achter en heb slechte rapporten op school, kan mij niet volgens de gebruikelijke patronen gedragen en ben een dromer.

Ik word gedrield, opgejut, opgejut door gefrustreerde ouders en leraren, ik word van school gestuurd, misschien kom ik terecht in een militaire opleiding en word ik murw geschreeuwd.

Ik weet mij geen raad en ga gekke dingen doen...

Misschien kom ik toch nog ergens terecht, maar blijf ik de onaangepaste mens, de outlaw, de dromer. Ik droom van een andere wereld, een wereld van wijdsheid, ruimte, van schoonheid. Ik droom van een wereld van verlangen, een verlangen naar iets dat ik geen naam kan geven.

Ik word ertoe gebracht dit alles los te laten en mij 'te vermannen'.

Wijdsheid, ruimte, schoonheid, verlangen, daarmee kun je geen geld verdienen, geen normaal leven leiden. Ik verhard mij en richt mij op de dingen die men van mij verwacht: een baan, een huis, een gezin en een mening over alles wat de wereld om mij heen belangrijk vindt.

Mijn oorspronkelijk verlangen naar schoonheid kan ik ombuigen en gebruiken om een groter huis te verkrijgen, meer aanzien, meer macht... Op den duur vergeet ik mijn oorspronkelijk verlangen, vergeet ik mijn dromen en ben ik een 'volwaardig' mens geworden.

Maar er blijft iets knagen.

Soms voel ik mij hevig ongelukkig, dan weer even niet, dan weer even wel, soms zo heftig dat een depressie dreigt. Soms voelt alles als onecht.

En soms valt mijn kaartenhuis om.

Ik kom iemand tegen.

Een oude priester misschien, of een onaangepaste, een schijnbaar eenzame, een mens die het liefst alleen is. Of gewoon zo maar iemand die het leven anders ziet.

Hij vertelt mij over zijn leven, zijn ongelukkig zijn, zijn zoeken, zijn wegvluchten.

Hij vertelt over een keerpunt.

Hij vertelt over dat moment dat het hem duidelijk werd wat zijn probleem was, wat zijn verlangen was, wat de bron daarvan was.

Hij vertelt mij over kwetsbaarheid en onmacht. Over hoe het is om gewoon kwetsbaar te zijn en onmachtig. Over hoe het voelt om alles los te kunnen laten.

Over ruimte zijn...

Over de ruimte die hem ten deel is gevallen, een ruimte die heel anders is dan de ruimte van de goede baan en het mooie inkomen, de dubbele vakanties, de twee auto's voor de deur.

Hoe anders is zijn ruimte nu in vergelijking met de ruimte van het aangepast zijn, over de ruimte van het belangrijk zijn en invloed hebben.

Nu komen hem al die ruimten eerder voor als even zovele gevangenissen.

Hij vertelt over de eerste keer dat hij zich kwetsbaar opstelde, hoe dat voelde, hoe lastig dat was, hoeveel er overwonnen moest worden. En hoe het voelde om niet meer macht te willen uitoefenen over de ander en die ander zijn/haar eigen ruimte te gunnen.

Hij vertelt over hoe het is om alles in het leven gewoon te aanvaarden zoals het komt.

Hoe dat alles wat hem overkomt te beschouwen is als een deel van 'Het Pad'.

Hij spreekt over 'Gelassenheit'.

'Waar spreek je over?' vraag ik hem.

Wat is 'Het Pad?'

En wat is 'Gelassenheit?'

'Het Pad, dat is de weg van de Pelgrim, de weg terug naar het Paradijs, de ultieme bestemming van de mens'. De mens is immers geschapen naar Gods beeld en Gods gelijkenis, en die beiden bevinden zich in het Paradijs.

Gods beeld en gelijkenis, zij zijn geschapen om God tot bestaan te brengen en dat bestaan wordt dan 'geplaatst' in het Paradijs, de Hof van Eden.

Deze benamingen zijn aanduidingen van bewustzijnstoestanden en er wordt ons verteld dat het de bedoeling van het scheppen van de mens is om hem/haar in deze bewustzijnstoestand te laten leven. In het boek Genesis wordt verteld dat dit in aanvang ook zo gebeurt, maar dat het niet de bedoeling is om zomaar in zo'n

bewustzijnstoestand te verkeren als iets dat de mens zonder meer gegeven wordt. Nee, het verhaal van Genesis vertelt ons dat de mens deze bewustzijnstoestand moet verkrijgen door te werken; 'in het zweet van uw aanschijn'...

Dit 'werken' betekent werken aan jezelf, en dat werken-aan-jezelf wordt vooraf gegaan door een keuze. Die keuze is om ofwel het pad van de Pelgrim te gaan en terug te gaan naar dat Paradijs, dan wel te blijven waar je je bevindt: in het leven van alledag, met je bezit en je macht en je invloed.

'Teruggaan naar het Paradijs? Teruggaan, was ik daar dan al eerder?

Ik heb mij toch altijd in het 'leven van alledag' bevonden?

'Nee, dat is niet zo; toen je geboren werd, werd je meteen in dat Paradijs gezet, alleen was je daarvan niet bewust. Dit is de begintoestand van ieder mens, een onbewust verblijf in het Paradijs, een verblijf dat het gevolg is van een belofte, een belofte die ieder mens ten deel valt en die daaruit bestaat dat elke mens geboren wordt in de Godsvonk. Deze Godsvonk is God zelf, is Zijn beeld en gelijkenis, echter nog wel in de vorm van een zaadje. Zoals de eikenboom ooit eerst een zaadje, een eikel, is geweest. In die eikel zit de hele eikenboom, maar die moet nog wel ontspruiten en tot groei komen.

Vanaf het moment van de geboorte bevinden wij ons in die Godsvonk, maar wij bevinden ons ook in een lichaam, en dat lichaam is een deelgenoot van de wereld van alledag. Daardoor wordt er in ons een persoonlijkheid gevormd die als regel geheel gericht is op dat leven van alledag, een leven dat ons zo in beslag gaat nemen dat wij onze Godsvonk-oorsprong kwijt raken. In feite raken wij daarmee ons 'mens-zijn' kwijt en zijn wij niets anders dan een intelligent dier.

Vanaf het moment dat men dit begrijpt, begrijpt men ook waarom er mensen zijn die moeite hebben zich aan te passen aan het leven van alledag: zij hebben hun oorsprong van de Godsvonk nog niet vergeten en zij voelen een verlangen naar die oorsprong, een verlangen om 'mens' te worden. Het ongelukkige is dat die mensen dat vaak niet weten, geen idee hebben waar hun onrust en hun verlangen-naar-iets vandaan komen. Vaak vergissen deze mensen zich een tijdlang en hebben zij een 'aanraking' nodig.

Het wonderlijke is dat deze aanraking komt. Misschien is de vorm van deze aanraking nog vreemd, nog onherkenbaar, maar er zal voor ieder mens die werkelijk dat verlangen-naar-iets in zich voelt een aanknopingspunt komen; een ontmoeting, een gebeurtenis... Bijvoorbeeld een ontmoeting met een 'onaangepaste', een zonderling, die graag eenzaam is, een mens die zich kwetsbaar opstelt en niet op zoek is naar macht, macht over anderen en macht over zichzelf.

Macht over jezelf?

Inderdaad, macht over jezelf heeft alles te maken met krampachtigheid, jezelf niet toestaan te leven, te leven zoals je eigenlijk zou willen. Deze macht-over-jezelf maakt gebruik van als zodanig moeilijk herkenbare dingen. Denk daarbij vooral aan angsten; de angst om kwetsbaar te zijn, de angst om vrij te kunnen zijn. Veel mensen zijn als het kanarievogeltje dat heel z'n leven opgesloten zit in een kooitje en dan komt een kind en

die doet het deurtje open. Maar het vogeltje is bang voor de grote wereld en blijft liever in het 'veilige' kooitje. Het kooitje is echter helemaal niet veilig, want de volgende dag breekt er brand uit en kan het vogeltje nergens heen.

De vrijheid nemen betekent moedig zijn, betekent een overwinning.

En dan komt het moment... dat ik mij dit alles gaat realiseren en dan, ja dan pas, kan ik een keuze maken.

Ik kies er voor het Pad te gaan; ik blijf mij kwetsbaar opstellen, ik doorbreek de macht van de angst, ik bevrijd mijzelf van al deze dingen ...

In elk geval maak ik een begin...

En ik leer, ik leer dat alles wat mij op dat Pad overkomt daadwerkelijk tot dit Pad behoort. Ik begin te begrijpen dat dit letterlijk geldt voor alles wat op mijn pad komt, alles, juist omdat ik mij op het Pad bevind.

Ik denk dat dit werkelijk het moeilijkste stuk van het pad is: het aanvaarden, het aanvaarden van het feit dat alles wat het lot mij toebedeelt, beschouwd moet worden als een deel van het pad dat ik wil gaan, het Pad van de Pelgrim.

Dit pad is immers een Pad van loutering, het Pad van zuivering, waarbij ikken losgelaten moeten worden. Een stukje van dat pad kan ik doen vanuit mijzelf, mijn eigen wil en mijn eigen verlangen. Maar dat is slechts een klein deel, meer een soort voorbereiding, een voorbereiding tot het echte gaan van het Pad, het echte werk, het Grote Werk, het Opus Magnum, zoals het genoemd wordt in de Alchemie. Het Grote Werk wordt zo genoemd omdat het niet door het kleine ik gedaan kan worden. Het Grote Werk stuwt de Ziel omhoog en dat kan niet vanuit de laagte van onze psychologische ikken worden gedaan.

Het Grote Werk is Gods Werk: 'lass Gott in dir wirken' is het immer geldende advies van Meister Eckhart (1260-1328). Het is God die het werk doet; de mens kiest en doet het begin, hij gaat op weg, het Pad van de Pelgrim, maar God doet het werk en Hij doet dat uit liefde. God is het Zijn, en het Zijn is het Goede en het Goede is de Liefde. God heeft ons geschapen omdat Hij verlangt, omdat Hij dat verlangen uitdrukt in liefde voor zijn beeld en gelijkenis, omdat hij de mens als zijn geliefde Zoon wil maken.

Om het mogelijk te maken voor God zijn werk in ons te doen, moeten wij een bepaalde kwaliteit bezitten. Die kwaliteit heeft alles te maken met kwetsbaarheid en onmacht, maar ook met deemoed. Deemoed en nederigheid, onmacht en kwetsbaarheid, zij vormen het raamwerk van de overgave en van het loslaten. Wij geven ons over, stukje voor stukje, beetje bij beetje en laten alles los, waardoor we alles wat ons overkomt in ons bestaan en op ons pad aanvaarden. We aanvaarden het lot zoals dat komt en gaat.

Al deze kwaliteiten worden o.a. door Eckhart samengevat met het woord: 'Gelassenheit'. Dit woord 'Gelassenheit' drukt alles uit wat hierboven is aangegeven. Gelassenheit is dus niet te vertalen met een verwant Nederlands woord; het is niet te vertalen als 'gelatenheid', dat woord drukt immers veel meer iets van negatieve aard uit. Het woord dat dichterbij komt is wellicht 'aanvaarding', omdat het voor het werkelijk ten

diepste aanvaarden van ons lot in feite alle genoemde kwaliteiten noodzakelijk zijn.

Gelassenheit is: aanvaarding, in deemoed kwetsbaar zijn, onmachtig willen zijn, in volle overgave. En dit alles gebeurt in een volkomen vertrouwen, ons vertrouwen in God. God die niemand is, God die ik niet ken, niet mag kennen vanuit mijn eigen beeld, God die werkt in mij, om zijn beeld en zijn gelijkenis in mij aan te brengen. Dat is 'Gelassenheit'

Moge er een tijd komen dat wij allen niets anders meer willen nastreven dan 'Gelassenheit'

Teteringen, juli 2016.

Kwetsbaar

*Ik heb het gevoel dat ik ieder moment uit elkaar
kan knallen
Aan diggelen kan vallen
Tot stukken uiteen gereten kan worden
Dat er niets van me overblijft*

*Geen grond onder mijn voeten
Als in een bodemloze put
Een vrije val*

*En gek genoeg...
Als ik daarin ontspan
Vergeet de wereld te vergaan*

*Wat er over blijft voelt
Naakt
Blij
En ongelooflijk kwetsbaar*

*Maar tegelijk
Krachtig aanwezig
En helemaal 'ik'.*

MMS, een alternatief middel ter bestrijding van allerlei ziekteverwekkers en tumoren

Door Evert Wagenaar.

Inleiding.

Ziekteverwekkers worden door ons eigen immuunsysteem als regel voldoende onschadelijk gemaakt. Wanneer echter de aanval van pathogenen, in welk vorm dan, ook te heftig is, kan ons immuunstelsel ons onvoldoende beschermen. Datzelfde geldt ook voor een verzwakt verdedigingsstelsel, ook dan kan zelfs een eenvoudige griepaanval ons al voor langere tijd vloeren. De moderne (westerse) mens is in de gelukkige omstandigheid dat er een heel leger van zorgaanbieders ter beschikking staat om hem/haar zo snel mogelijk van het ongemak te verlossen. Niet zelden wordt er meteen al gegrepen naar het wondermiddel van de antibiotica, dat in de meeste gevallen ons effectief weer op de been helpt. De opgeknapte cliënt is dankbaar en gaat verder met zijn/haar bezigheden, zich niet realiserend dat de behandeling niet alleen de pathogenen gedood zijn, maar ook een legertje onmisbare bacteriën en schimmels, die belangrijke taken in ons lichaam verrichten. Daarnaast ontstaat bij herhaald gebruik ook een aanzienlijke verzwakking van ons immuunsysteem, omdat dit natuurlijk beschermingsmechanisme niet meer, of in elk geval veel minder, aangesproken wordt. Datzelfde geldt ook voor onze merkwaardige moderne hobby om alles wat wij doen, eten, drinken, werken, ontspannen, ‘sanitair’ moet zijn. Kinderen mogen zich niet meer vuil maken, niet meer hun vuile knieën verwonden, ook niet in een boom klimmen of in het water vallen bij het slotje springen. De kans dat ze daarbij een ziekte oplopen is immers groot en dan mag niet gebeuren. Dat geldt ook voor onze ziekelijke neiging om elk spoor van een bacterie in voedsel en drank te bannen. Dat geldt met name voor kinderen en ouderen die het gemakkelijkst slachtoffer van een infectie worden.

‘Alternatieve’ methoden werken als regel totaal anders. Om te beginnen gaat het bij de alternatieve behandeling meestal niet om de bestrijding van ziekten door middel van extern toegevoerde stoffen zoals antibiotica, maar veel meer om de versterking van het eigen verdedigingssysteem, het opnieuw in evenwicht brengen van onbalans, dan wel het uitdrijven van de talloze gifstoffen die de moderne mens door invloed van de intensieve landbouw en -veeteelt en het vervuilde milieu, bedreigen.

Veel van de middelen die via de Levensboom verkrijgbaar zijn werken op deze basis, waardoor het lichaam zelf weer beter in staat zal zijn ziekten te bestrijden.

Wanneer er echter toch een aanval op onze gezondheid plaatsvindt die te machtig is voor ons eigen verdedigingsmechanisme, dient een gepaste ondersteuning verleend te worden, die enerzijds de aanval helpt af te slaan en anderzijds niet het eigen organisme beschadigt. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn bij aanvallen die veroorzaakt worden door ontstekingskernen die uiteindelijk kunnen uitgroeien tot tumoren.. De medische wereld grijpt dan navenant naar krachtige middelen, zoals chemicaliën die de tumorcellen aanvallen en doden. Onvermijdelijk zullen deze krachtige middelen echter ook gezonde

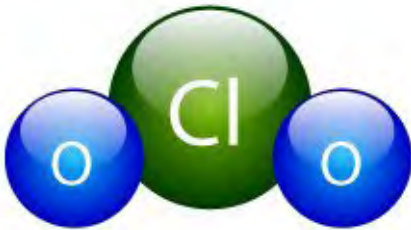
cellen aanpakken waardoor onze organen aangetast worden en ons eigen immuunstelsel verzwakt wordt. ‘Chemotherapie’ wordt deze gevreesde afbraakmethode genoemd.

Niet zelden gaat het om het schieten met een dubbelloops jachtgeweer op een mug en wordt ons lichaam zodanig aangetast, dat we soms jaren nodig hebben om weer enigszins op verhaal te komen. Ondertussen kan als gevolg van die afbraak ons immuunstelsel een eventuele bacteriële-, virale- en schimmelaanval niet of nauwelijks te lijf, waardoor grote hoeveelheden antibiotica nodig zijn, die op hun beurt ons verdedigingsmechanisme opnieuw verzwakken. En zodoende kan de overlevingskans van de ‘cliënt’ eerder een kwestie van ‘geluk hebben’ zijn dan van doordacht medisch kunnen.

Dat moet anders kunnen...

In dit soort situaties is ons eigen gebruikelijk advies gebaseerd op de combinatie van immuunversterkende middelen, zoals Transfer Factor van de Amerikaanse firma 4 Life, en Ayurvedische middelen (Septilin) om de ontstekingen effectief te lijf te gaan zonder nadelige bijwerkingen. (zie daarvoor ook de artikelen in voorgaande kranten, o.a. krant nr 13 en 20) Soms – met name ingeval van ernstige en levensbedreigende tumoren - kan ook door middel van intraveneuze toediening van Gc-MAF (Macrofagen Activating Factor) de hoop op genezing toenemen. De moeilijkheid van de toediening van met name deze laatste medicatie is het prijsniveau, waardoor de cliënt voor torenhoge kosten komt te staan.

Het is voornamelijk om die reden dat wij de aandacht in toenemende mate richten op het gebruik van MMS.

MMS, Miracle Mineral Solution, ook bekend als Master Mineral Solution, is ontdekt door de Amerikaanse chemicus Jim Humble. Hij ontdekte dat chloordioxide zeer effectief is tegen ziekteverwekkers (pathogenen) zoals virussen, bacteriën, schimmels, parasieten en andere schadelijke bio-organismen. Chloordioxide is een veel gebruikte ontsmettingsvloeistof, die al jaren bekend staat als een der meest krachtige ziektebestrijders die men ooit heeft gekend. Met name in waterontsmettingsinstallaties, vooral in ziekenhuizen, wordt chloordioxide al

vele decennia veelvuldig gebruikt.

Chloordioxide is een chemische verbinding tussen het element chloor (Cl) en zuurstof (O₂). Chloor is een chemisch element waarvan het kenmerk is dat het heftige reacties geeft met allerlei stoffen

In deze vorm wordt chloordioxide o. a. gebruikt als zuiveringsmiddel in drinkwater, waardoor de bekende ‘chloorsmaak’ ontstaat. In Amerika is al het water dat via het leidingnet naar de gebruikers wordt gebracht behandeld met chloordioxide. Dat geldt ook voor het water dat gebruikt wordt in allerlei industrieën, inclusief de voedingsindustrie. Dit leidt o.a. op dit moment tot allerlei dispuut over bijvoorbeeld de ‘chloorkip’.

Omdat chloordioxide - in elk geval voor onze geneeskundige toepassing, de bestrijding van pathogenen in ons lichaam - moeilijk te vervoeren en te gebruiken is, wordt het ter plekke door de cliënt zelf aangemaakt. Dit gebeurt door de basisstof natriumchloriet (NaClO_2) in een concentratie van 18 procent opgelost in water te vermengen met citroenzuur. Beide stoffen reageren met elkaar, waardoor aldus het chloordioxide wordt gevormd. De fabrikant Jim Humble, levert deze beide stofjes in een handzaam pakketje aan, met daarbij een duidelijke instructie over hoe de chloordioxide kan worden aangemaakt en hoe ze kan worden ingenomen. De inname gebeurt door de chloordioxide toe te voegen aan een glas (ca 10 cl) drinkwater. Het ingenomen chloordioxide blijft in ons lichaam ongeveer een uur actief en kan dus in die tijd de pathogenen aanpakken. De ongebruikte chloordioxide wordt door ons lichaam zelf tot keukenzout omgevormd dat via de urine netjes wordt afgevoerd. Na een uur is de werking sterk verminderd en moet de cliënt een nieuwe hoeveelheid innemen. Daardoor ontstaat het ‘protocol’ van innamefrequentie versus gedoseerde hoeveelheid.

Het zal inmiddels wel duidelijk zijn dat chloordioxide daarmee zijn waarde als bestrijder van allerlei ziektekiemen z’n bewezen plaats heeft in allerlei toepassingen. Dat geldt ook voor de toepassing als ‘chemotherapie’ voor de bestrijding van allerlei ziektekiemen in ons lichaam. Het bijzondere van de ‘ontdekking’ van Jim Humble is dat hij de eerste was die inzag dat deze toepassing van ClO_2 unieke kansen kan bieden voor actieve ziektebestrijding waarbij de negatieve effecten van de gebruikelijke chemotherapie niet (of in elk geval veel minder) van toepassing zijn.

Daardoor is zijn idee in al z’n eenvoud een uniek gebeuren, dat – naar hij dacht – een ongelooflijke doorbraak zou betekenen in de gezondheidszorg, met name als het gaat over de bestrijding van moeilijke ziekten, zoals de ziekte van Lyme en als effectief middel tegen allerlei tumoren. Dat dit niet is gebeurd kunt u o.a. lezen in het Nederlandstalige boek van Leo Koehof, MMS, ziektes eenvoudig genezen. Belangrijke mensen zoals Bill Gates van de Bill and Melinda Gates

Foundation en ook Oprah Winfrey, toonden geen belangstelling voor de ideeën van Jim Humble (Jim Nederigheid), waardoor zijn methode niet in de gebruikelijke

medische onderzoekings sfeer geplaatst kon worden. Hierdoor kon de algemeen medische acceptatie van de methode niet verkregen worden, waardoor anti-kwakzalver clubjes vrij spel kregen in het afkraken van deze eenvoudige en goedkope behandeling van ernstige ziekten.

Chloordioxide is dus de werkzame stof. Deze krachtige oxidant wordt in ons lichaam naar de rode bloedlichaams cellen gedistribueerd. Hierdoor kan deze doder van ziektekiemen zijn effectieve werk doen tegen alle pathogene organismen, terwijl de gezonde cellen onaangetast blijven. .

Chloordioxide is door de "American Society of Analytical Chemists" (Amerikaanse Organisatie van Analytische Chemici) uitgeroepen tot de meest krachtige pathogenen bestrijder. Door het gehele lichaam, overal waar chloordioxide-ionen via de rode bloedcellen worden getransporteerd en in aanraking komen met pathogenen, verliezen deze hun elektrische lading en houden op te bestaan.

Deze werking geldt alleen voor de pathogenen, gezonde cellen blijven onaangetast. Al deze schadelijke stoffen bezitten pH waarden, die buiten het lichamelijk spectrum van de normale gezondheid vallen. Al deze pathogenen zullen tevens een positieve ionische lading bezitten. Cellen gewapend met chloordioxide, zullen géén goedaardige bacteriën of gezonde cellen oxideren, aangezien zij een pH waarde bezitten van 7 of meer (7.5 ideale waarde) en een negatieve ionenlading hebben. Chloordioxide-ionen oxideren (verdampen) alle zieke cellen, alles met een zurig karakter en met een positieve ionenlading. Indien de chloordioxide ionen niet in aanraking komen met pathogenen of andere toxinen, zullen deze tot keukenzout vervallen en in een aantal gevallen hypochloor zuur, dat óók door het lichaam kan worden gebruikt.

Door deze krachtige werking van chloordioxide kan ons lichaam zich zeer snel van allerlei ziektes zoals tuberculose, influenza, kanker, aids, hepatitis, malaria, fibromyalgie, diabetes, en de ziekte van Lyme ontdoen. Bij de vernietiging van pathogenen, worden deze omgezet in niet-schadelijke stoffen. Derhalve zijn er ook geen bijwerkingen. Wel kan er voor korte tijd duizeligheid optreden tijdens de verwijdering van de toxines uit het lichaam.

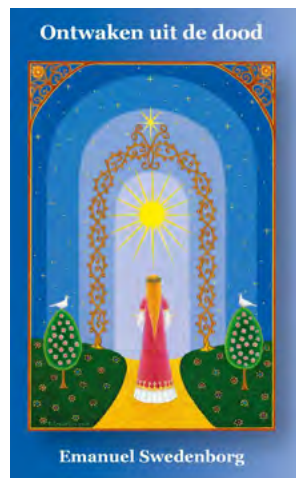
MMS is dus een effectief middel dat ingezet kan worden tegen vele ziekten en heeft geen bijwerkingen. U kunt dit middel via de Levensboom@ziggo.nl bestellen. Wij zorgen ook voor de begeleiding.

Teteringen, juli 2016

Boekbespreking.

Titel: Ontwaken uit de dood
Auteur: Emanuel Swedenborg
ISBN/EAN: 978-90-801444-0-8
NUR-code: 708 – Godsdienstige mystiek
Inleiding: Bijna–dood–ervaring in het licht van Swedenborgs getuigenis, door Kenneth Ring
Biografie: door Peter van Balen.
Uitgave: Swedenborg Boekhuis – NL 2016.
Vertaler: Henk Weevers.
Illustrator: Ton Gravelijn.
Redactie : Guus Janssens.
Druk: Koninklijke drukkerij Em. de Jong.

BIJNA–DOOD–ERVARINGEN in het licht van Swedenborgs getuigenis

Door Kenneth Ring.

Er zijn uiteraard vele wegen die naar het hoogtepunt leiden van Emanuel Swedenborgs veelomvattende geestelijke visie over het leven na de dood. In mijn geval ontdekte ik Swedenborg door mijn onderzoek naar bijna–dood–ervaringen (BDE), de dwingende en onthullende openbaringen die op de drempel van een blijkbaar op handen zijnde dood plaatsvinden, en de betrokkenen in een rijk van onuitsprekelijke en bovennatuurlijke schoonheid lijken te voeren, waar tijd in eeuwigheid schijnt op te gaan en Gods licht alomtegenwoordig is.

Feitelijk, zelfs voordat ik de onmiskenbare overeenkomsten zag tussen de wereld die Swedenborg meer dan twee eeuwen geleden voor ons heeft beschreven en die waarin men bij de huidige bijna–dood–ervaringen wordt geplaatst, als gevolg van een soort bijna–dood–crisis, hadden anderen dit verband al duidelijk gemaakt. Trouwens, het eerste, en in vele opzichten nog steeds het beste boek dat in onze tijd over bijna–dood–ervaringen werd geschreven: *Leven na Leven* van Raymond A. Moody Jr., bevat een gedeelte waarin deze overeenkomsten duidelijk worden besproken, en waar de nadruk wordt gelegd op wat Swedenborg leerde over de gebeurtenissen op het moment van de dood – en erna.

Voor mij is dus mijn waardering voor Swedenborgs geschriften vanaf het begin af aan gericht en ook zelfs versterkt door mijn studie van bijna–dood–ervaringen en mijn overpeinzingen over hun duidelijke implicaties voor zowel het leven ná als vóór de dood.

Dit boek dat u nu in handen kunt nemen is in feite een uitstekende introductie tot Swe-

denborgs visie en zijn opvattingen over het hiernamaals, omdat het put uit Swedenborgs meest bekende en blijvend populaire werk over dit onderwerp: Hemel en Hel.

En, zoals men spoedig zal merken, is ook dit boek, evenals alle andere werken van Swedenborg, geen weergave van de gebruikelijke theologische dogma's, maar eerder is het geworteld in Swedenborgs eigen persoonlijke en buitengewone ervaringen opgedaan tijdens zijn bezoeken aan de geestelijke wereld.

Zijn openbaringen komen niet voort uit het soort korte en vluchtige kijkjes die mensen met bijna-dood-ervaringen vaak aan mij en andere onderzoekers op dit gebied hebben verteld, maar door regelmatige en weloverwogen 'reizen' in dit gebied.

Zoals Swedenborg zelf zegt werd hem niet slechts verteld, maar via directe ervaring getoond wat de stervende mens ervaart, zowel op het moment van de fysieke dood als daarna en werd hij in staat gesteld om dergelijke ervaringen regelmatig zelf op te doen gedurende de laatste dertig jaar van zijn leven.

Swedenborg is dus niet slechts een voorloper van de huidige onderzoekers naar bijna-dood-ervaringen; hij is de ware ziener en als zodanig had hij het rijk al in kaart gebracht dat dit onderzoek met haar eigen methodes trachtte te verklaren.

Wat is de aard van deze wereld?

'Hier treden we een rijk binnen', verklaart Swedenborg, 'waar de 'essentie' van onszelf wordt onthuld, en waar wij – en anderen – onszelf met vlijmscherpe nauwkeurigheid kunnen zien zoals we werkelijk zijn'.

De dood verandert niets maar onthult alles over ons.

Dit is overigens slechts één van de vele punten van overeenkomst tussen Swedenborgs leer en de resultaten van het bijna-dood-onderzoek, dat aangeeft dat veel mensen een gedetailleerd 'levensoverzicht' krijgen waarin hen niet alleen wordt getoond hoe ze hebben geleefd, maar ook de innerlijke betekenis en motivatie van hun handelingen en het effect daarvan op anderen .

Kortom, we treden bij het sterven een wereld binnen waar onze innerlijke essentie de 'omgeving' wordt waarin we ons bevinden.

'Uiteindelijk', zegt Swedenborg, 'keert iedereen na zijn dood terug tot zijn eigen leven.' Iemand die onaardig was en voor zichzelf heeft geleefd, welke uiterlijke vorm zijn leven ook had, zal er achter komen dat hij van dat soort leven zal blijven houden, afgesneden van het Goddelijke licht. Anderzijds zal iemand die waarachtig voor anderen heeft geleefd en voor wie het bestaan van het Goddelijke centraal stond in zijn leven, nu al in de hemel zijn, zo verzekert Swedenborg, en ook na de dood doorgaan met het ervaren van het hemelse licht en zich in het gezelschap bevinden van gelijkgestemden.

Hoe het ook zij, iedereen zal, volgens Swedenborg, 'een afspiegeling van zijn aandoeningen of van zijn liefde zijn.'

Dus, als we Swedenborgs leer volgen, bouwen we nu al onze hemel en hel, en leven daar ook in afhankelijk van onze handelingen in de wereld.

Dit is voor mij de grootse morele les in Swedenborgs visie over het hiernamaals – en het is er een die ook samenvalt met de morele implicaties van de bijna-dood- ervaringen zoals ik die zie.

Zoals de geliefde Soefi-dichter Kabir zegt:

‘Wat nu wordt gevonden, zullen we dan ook vinden.’

‘De boom blijft liggen zoals hij geveld is’, (Prediker 11:3).

Mensen met bijna–dood–ervaringen benadrukken het belang van betrokkenheid bij deze wereld en niet het zich terugtrekken ervan; het dienen van anderen; het niet slechts het met de mond belijden van traditionele religieuze vroomheden; van het met zekerheid weten dat God bestaat en dat er een leven na de dood is. Voor hen zijn het hun eigen bijna–dood–ervaringen geweest die de onloochenbare waarheid van deze dingen heeft duidelijk gemaakt.

Swedenborg werd door Goddelijke interventie in staat gesteld dit alles door zijn bijzondere ervaringen in de geestelijke wereld te zien, dat en nog veel meer....

Door zijn opmerkelijk intellect en aanzienlijke uitdrukkingsvaardigheid bevatten zijn geschriften, zoals samengevat in dit boek, een diepte aan wijsheid en begrip die niemand, ook zij met bijna–dood–ervaringen, ooit kan evenaren.

Daarom stel ik dat het bestuderen van bijna–dood–ervaringen op de gebruikelijke wijze, weliswaar kan leiden tot het ingaan in Swedenborgs wereld – maar nauwelijks tot de reikwijdte ervan kan doordringen . Toch denk ik dat het bijna–dood–onderzoek voor moderne studenten een belangrijke bevestigende bron is voor de basis van hun inzicht in het hiernamaals.

Gedurende Swedenborgs eigen leven, en zeker daarna, waren er velen die zijn veronderstelde visioenen verwierpen, zelfs als ze erkenden dat hij buitengewone psychische of helderziende gaven bezat. Natuurlijk dachten sommigen dat hij gek was.

Echter, in het licht van de modernere studies over bijna–dood–ervaringen, er zijn letterlijk miljoenen mensen over de hele wereld die deze ervaringen hebben gehad, is het niet langer mogelijk om te ontkennen dat Swedenborgs visioenen op een waarlijk empirische basis gebaseerd zijn.

Vele mensen hebben datgene gezien wat Swedenborg zag, hoewel niet zo indringend en langdurig, en hebben in principe dezelfde conclusies getrokken als hij. Het is dan ook niet langer houdbaar om zijn ervaringen als een soort karakteristieke verbeelding of ziekelijke hallucinatie te verklaren.

Het is ironisch dat, terwijl veel beroemde personen Swedenborg natuurlijk al langer hebben geëerd en zijn grootheid erkend, het toch de collectieve getuigenis van miljoenen gewone mannen en vrouwen over wat sterven is hebben bijgedragen aan zijn nuchtere, maar inspirerende visie over het leven na de dood aan vele nieuwe lezers te brengen.

Kenneth Ring, USA 1984. *

** Deze inleiding werd in 1984 geschreven door de Amerikaanse psycholoog, professor Dr. Kenneth Ring, een prominente onderzoeker van bijna–dood–ervaringen en is onlangs*

door het Swedenborg Boekhuis vertaald.

Nadere informatie: .

Gebonden | harde omslag | met leeslint | 13 illustraties in kleur | Aantal bladzijden: 181 | Formaat: 14 x 21,5 cm.

De prijs bedraagt € 18 per post in NL & BE, verzendkosten en btw inbegrepen. (verzending naar het buitenland + € 7,00 port = € 25 per stuk)

Indien u meerdere exemplaren ineens bestelt ontvangt u korting en bedraagt de prijs € 15,- per exemplaar.

Bestellingen via bestel@swedenborg.nl of online via www.swedenborg.nl of schriftelijk aan SWEDENBORG BOEKHUIS | Postbus 19 | 5110 AA Baarle Nassau NL.

Dit boek is werkelijk een pareltje in de boekenkast, niet alleen vanwege de mooie illustraties en de degelijke vormgeving, maar vooral vanwege de buitengewone inhoud. Het biedt de lezer geheel nieuwe inzichten over het doel en de zin van ons bestaan. Men kan er antwoorden en troost in vinden rond vragen over leven en dood. Een inspirerend boek – een prachtig geschenk.

Guus Janssens

Augustus 2016, Baarle Nassau

Colofon.

Leven in de Boom is een uitgave van de Levensboom, Centrum voor Meditatie, Spiritualiteit en Westers Mystiek,

De redactie bestaat uit:

Paul Boersma, Mark Pareyn, Evert Wagenaar

Leven in de Boom is bedoeld als muurkrant en zal uitsluitend per e-mail worden verstuurd.

Verschijsning.

De krant zal wellicht 9 maal per jaar verschijnen, op niet al te regelmatige tijdstippen.

De kosten.

Wanneer u onze krant de moeite waard vindt, doneer dan een vrijwillige bijdrage van € 15,- voor een heel jaar, het jaar loopt van 1 mei tot 31 april. Betaling op bankrekening NL76RABO 0150925158, t.n.v. E.A.Wagenaar.

Advertenties.

Kunnen worden aangeboden tegen een tarief van € 10 per keer.

Mededelingen, commentaren en verhalen. Kunnen worden geplaatst in overleg met de redactie .

toezending kan gebeuren per E-mail naar delevensboom@ziggo.nl

Verspreiding. Het staat iedereen vrij artikelen uit de krant over te nemen voor eigen gebruik of te verspreiden, met bron vermelding .